

БІБЛІОТЕКА ГУЦУЛЬСЬКОЇ ШКОЛИ

Науково-дослідна лабораторія
“Гуцульська етнопедагогіка і гуцульщинознавство”
Національної академії педагогічних наук України

Яворівські співання

Упорядник Світлана ШКРІБЛЯК

За редакцією Аделі ГРИГОРУК

“Писаний Камінь”

Косів

2011

УДК 3.39.398
ББК 82.3 (4УКР)-6
Я 22

Я 22 **Яворівські співанки**/Упорядкування Шкрібляк С.М. – Косів:
Писаний Камінь, 2011 – 236 с.

У виданні зібрано найбільш розповсюджені співанки гуцульського села Яворова, котрі виходять з душі, з глибинного світу почуттів місцевих мешканців. Більшу частину їх співають і досі на весіллях, хрестинах тощо. Але є й забуті. Вони захоплюють своєю мелодійністю, милозвучністю, драматизмом або ж гумором.

Збірка адресована всім тим, хто любить, шанує і цікавиться творчістю гуцулів, в якій відображена їх історія, побут, звичаї й обряди.

Маємо надію, що ця книга продовжить роботу зі збору та публікації фольклорних пісенних перлин для повернення їх у русло рідної культури.

ББК 82.3(4УКР)-6

© С.М. Шкрібляк,
упорядкування, 2011
© А.А. Григоруk,
художнє оформлення, 2011
© Видавництво
«Писаний Камінь», 2011

ВСТУПНЕ СЛОВО

Упродовж багатьох століть на Гуцульщині найбільш активно розвивалась уснопоетична народна творчість, яка й досі манить збирачів і дослідників своєю невичерпною красою, багатством мови, культури, традиціями, звичаями, обрядами. Вона має свої особливості, відображає чудову і водночас сувору природу, складну історію, риси господарювання, нелегке життя й побут гуцулів.

Дуже важливим є збереження цих скарбів не тільки в усній, а й у писемній формі, бо рано чи пізно вони пішли б разом із їх носіями у небуття. Тому необхідно збирати і записувати фольклор, бо, крім усього, це – дуже цікаве заняття.

Гуцули через віддаленість проживання один від одного проводили багато часу у вузькому колі родини або й залишались на самоті, тому знаходили розраду в піснях, що були співзвучні їх настрою. Їх тут називають співанками.

Наслідуючи приклад краєзнавця І. Пелипейка, ми почали збирати і записувати фольклор, зокрема, співанки села Яворова на Гуцульщині, від людей старшого покоління, які ще пам'ятають їх чимало.

Після тематичної систематизації, з'ясувалось, що найбільш розповсюджені в нашому селі сімейно-обрядові пісні, в яких змальовуються різні урочистості родинного життя. Розвиненою і багатою групою є застільні та весільні співанки, в яких звучить благословення молодих, прощан-

ня молодії з дівочтвом і подругами, батьківською хатою. Є й немало веселих і жартівливиx співанок, адресованиx дружбаm, дружкаm, музикам, кухаркам.

У групу родинно-побутових входять численні співанки про кохання, розчарування, невірність, розлуку, сімейне життя. Серед них вирізняються співанки про жіночу не-долю, нестерпне життя заміжньої жінки з нелюбим чоло-віком, злою свекрухою, про бідних вдів, самотність матері, яка втратила дітей.

Жартівливі й гумористичні співанки складають достат-ньо велику кількість пісенного репертуару. Особливо виді-ляються парубоцькі співанки з їх молодечою безжурністю, веселістю і запалом.

Численними є так звані соціальні співанки, де розкри-вається внутрішній світ людини, переживання, зумовлені обставинами соціального чи побутового характеру, на-сильне рекрутство молодих хлопців; наймитування, нуж-денне життя бідняків. Особливості господарювання відо-бражають полонинські пісні.

У гуцульському фольклорі неабияке місце посідають співанки-балади, в основу яких покладені трагічні реальні події, нещасні випадки, злочини, родинні трагедії, які мали місце в селі. Це справжні документи історії краю, його меш-канців, подані барвистою місцевою говіркою.

Світлана ШКРІБЛЯК

*Жартівливі
співання*

МЕНЕ МАМКА ВИДДАВАЛА

Мене мамка виддавала
За діда старого,
Та й казала шінувати
Так, ек молодого.

Та я свого та дідика
Шіную, шіную,
Присилила до лавиці,
Кропивов годую.

Присилила до лавиці,
Шоби дід не вржавси,
А під ноги сиплю грани,
Шоби загрівавси.

А під ноги сиплю грани,
Шоби дід загрівси,
А у личко виплескую,
Шоби червонівси.

Питаюси в свої мамки,
Шо їму зварити:
“Капустіного росолу,
Попелом підбити”.

Ой Господи милосердний,
Озми з діда душу

Та винеси поза хату,
Та й повіш на грушу.

Буде вітер повівати,
Душев телепати,
Буде старий пам'ятати,
Єк молоду брати.

ОЙ ЗАЙГРАЛИ МУЗИКАНТИ

Ой зайграли музиканти,
Та зайграли дуди,
Та внадивси до мельнички
Щур у кукурудзи.

А мельничок молоденький
На то си наставив,
Єк ударив щура буком,
Щур лиш си направив.

ЦИ Я ТОБІ НЕ КАЗАЛА

Ци я тобі не казала,
Легіню, легіню,
Ой, ци бери, ци не бери,
Робити не вмію.

До роботи нема вхоти,
До жнива лінива,

А в данци си викручує,
Єк сива кобила.

А в данци си викручує,
Єк перепелиця,
Д'горі ноги задирає,
Реве, ек телиця.

А в суботу на роботу –
Нехай іде мама,
А в неділю на гуляння –
Я вже піду сама.

А в суботу до роботи
Голова боліла,
А в неділю на гуляння
Мало не злетіла.

А Я ПРИЙШОВ НА ВЕСІЛЄ

А я прийшов на весіле,
Там весіле було:
А капуста з калюхами,
Кулеші не було.

А капуста з калюхами,
Сливки з солонинков,
А ми так си набували,
Прийшли перед днинков.

ТА ЖЕНИЛА МЕНЕ МАТИ

Та женила мене мати,
Женила, женила,
Та по міні поломила
Березові вила.

Ой, женила мене мати,
Женила, женила,
Та казала тоту брати,
Котра мні не мила.

Та казала мені брати
Тоту пелехату,
А вна буде пелехами
Замітати хату.

Та казала мені брати
Тоту рознооку,
Одним оком до болота,
Другим – до потоку.

Ватра горит, ватра горит,
Хороми палають,
Кострюбатий з пелехатов
Там си обиймають.

Ой, війду я на царину,
На царині фівкну,
Може багач одуріє,
Даст за мене дівку.

А Я ІШОВ З ПОЛОНИНКИ

А я ішов з полонинки,
Та й си заталапав,
А мені дав богач п'єтку,
Би я дівку сватав.

А я хлопец молоденький,
П'єтку у кишеню,
Свистав мамі богачеви,
Я си ші не женю.

А ПАЛИЧКА ТРОСТИНОВА

А паличка тростинова,
Із самої трости,
Не ме мене милий бити,
Бо не має злости.

Не ме мене милий бити,
Не буде, не буде,
Теперішнє подарує,
Давнішнє забуде.

Таке мені подарував,
Шо варт було бити,
Та ще й цисе подарує,
Буду 'го просити.

А Я ЛЮБИВ ДІВЧИНОЧКУ

А я любив горівочку
З біленького соку,
Та я любив дівчиночку
Тоненьку, високу.

Та я любив дівчиночку,
А дівчина – мене,
Не хотіли старі дати
Дівчину за мене.

Старий хотів, старий хотів,
Стара не хотіла,
Старий стару макогоном –
Стара полетіла.

Бідна ж моя головочко,
Де си стара діла,
Цілу нічку у запічку
Єк кіт воркотіла.

Цілу нічку у запічку
Єк кіт воркотала,
Та за мене, молодого,
Дівчину не дала.

ЄК СУСІДА НЕ ЛЮБИТИ

Єк сусіда не любити,
Коли сусід blisko,
Від сусіда до сусіда
Перелази низко.

Від сусіда до сусіда –
Не перелазочка,
Від сусіда гріха нема –
Не раз, не разочка.

ПРО МОЛОДИЦУ

Треба пити горівочку,
Коби си не впити,
Треба знати, що сказати
Та й заговорити.

А я ішов дорогою,
Стрітив молодицу,
А вна вела на ермарок
Вівцу та й телицу.

А я сказав: “Добрий вечер, –
Та й ручку подаю, –
Та звідки ви, молодичко,
Шо я вас не знаю?”

“А єк хочеш, легінику,
Усе добре знати,

Прийди, прийди, легінику
До моєї хати”.

А я прийшов перед хати
Та й став перед гредки,
Та й дивлюся у виконце,
Йкі в неї поредки.

На припічку лежить кітка –
Котета маленькі,
На запічку лежить сучка –
Щінета дрібненькі.

На постели сидит курка,
Курета виводит,
А на той раз з-під постелі
Ші свиня виходит.

Ой, та свиня та й виходит,
Та й ше малих троє,
А у цеї молодички
Ше діточок двоє.

Одно лізе у пазуху,
Друге – у крисаню,
А я бігме пригісного
Нічого не маю.

Питаюси в молодиці,
Де я маю спати,
Війшло телі коло полиц,
Зачело рикати.

Вибачейте, що я співав
Отакі дурниці,
За п'єть мінут я си вибрав
Гет від молодиці.

ОЙ, КОВАЛА ЗАЗУЛИЦЯ

Ой, ковала зазулиця,
Та й ше буде вити,
Попустиси, пуста дівко,
За мною ходити.

А я тебе та не сватав,
Чьо си причіпила,
А я з тобов нічо не мав,
Чьо си мене ймила.

Ой, богацька дівчинонька,
Богацького гербу,
Шо вішієси на парубків,
Єк коза на вербу.

Та багацька дівчиночка
Гонору шукає,
Тегне вуши з-за пазухи,
Зубами кусає.

НА МАГУРІ ПАС Я ВІВЦІ

На Магурі пас я вівці,
Під Магуров був я,

Чужій жінці купив фустку,
За свою забув я.

Чужій жінці купив фустку,
Шоби си завила,
Своїй купив два колачі,
Шоби си вдавила.

Ой, голя, голя, голя,
Голя, катрафоя,
Не бий жінку, чоловіче,
Бо то любка моя.

ОЙ ГАЮ МІЙ ЗЕЛЕНЕНЬКИЙ

Ой гаю мій зелененький,
Та гаю, та гаю,
Та не ходи попід хату,
Мерзенний бугаю.

Ой, послухай, файна любко,
Шо хочу казати,
Я вже забрав свої сліди
Від твоєї хати.

Вже до тебе, файна любко,
Не прийду ніколи,
Бо до тебе тільки ходит,
Єк жидів до школи.

А ЄК ЖЕ Я НЕ ҐАЗДИНЯ

А єк же я не ґаздиня,
Та най скажут люди:
Три дни в хаті не метено,
Та й мести не буду.

А крізь каглу вітер віє,
В хаті замітає,
Попід хату ріка тече –
Миски обмиває.

До порога я виперу,
В запічку тачею,
А єк піду на весіле,
Я си запишнею.

КОМУ МИЛО, КОМУ МИЛО

Кому мило, кому мило,
А мені не мило,
Укни мені, мій миленький,
Нове мотовило.

Нашо, мила, мотовила,
Шо хочеш мотати,
Я не видів цієї зими
Нитки коло хати.

Цілу зиму та я прела,
А тиждень мотала,

А я своє полотенце
До ткачика дала.

Єк принесла до ткачика,
Стали розмірети,
Нема бірше, ек на рукав,
Де це притулити.

Та я знаю, та я знаю,
Де я це притулю,
Маю кожух без рукава,
До него дотулю.

МАМКА МЕНЕ БИЛА-БИЛА

Мамка мене била-била,
За файну дівчину,
А я тікав попід каглу,
Розсипав причину.

Мамка мене била-била,
Заче́ла карати,
А я мусів пригорщами
Причину збирати.

Мамка мене била-била,
А дедик толочив,
А я захопив сокирчину
Та й до любки скочив.

Дедя в мами питаєси,
Де шибеник дівси,
А я в любки перед хати
Лиш зареготівси.

ГОРІВОЧКО ОКОВИТА

Горівочко оковита,
З чого ти, признайси.
А вна мені відповіла:
“Випий та й заткайси!”

Горівочка оковита
Забирає злото,
А ти мене із дороги
Кинула в болото.

А Я МАЮ ТРИ ЛЕГІНІ

Фалилиси три легіні,
Шо я їх любила,
Я такими легінями
Плоти городила.

Та я Йваном городила,
Петром підпирала,
А Василем сюди-туди
Кагли вимітала.

Ой, фаливси мій миленький,
Шо він гоноровий,

В него очі, ек тарелі,
А їзик, ек жорна.

Ой, залишив мене милий,
Залишив, залишив,
Тепер будеш ночувати
Під постелев з мишев.

Не бий мене, чоловіче,
Я не завинила,
Цілу нічку тебе ждала,
Їсти не зварила.

Послухайте, люди добрі,
Єк музика грає,
Припер дівку до берези,
Береза співає.

А сараку, музиканте,
Єк ти файно йграєш,
Пальці би ті повсихали,
Єк перебираєш.

Фалиласи дівчиночка,
Шо за мня не піде,
Вна за того, відій, піде,
Шо на свини їде.

Ой, дана, та ой, дана,
А горі та верхи,
Та шо тото за парубок,
Шо дівчина зверхи.

А шо тото за парубок,
Шо він заходивси,
В него вуса, ек у цапа,
Він не оббритивси.

Сеї ночі, опівночі,
Неслава си стала,
Миши хату розточили,
Баба з печи впала.

А Олена прибілена,
Файно си вбувала,
Коровочки не доїла –
Фоста си бояла.

Пекла коржі коло межі,
Один прикуривси,
Икий самий – таку узєв,
Не раз не миливси.

А у лісі на горісі
Сорока скрекоче,
Баба би си віддавала,
Та ніхто не хоче.

А корова з Єворова,
А з Кутів кобила,
Відки баба гроші мала,
Шо вже си напила?

А, ой, дана, та же дана,
Шо си в попа діє?

В попа кури поздыхали,
Піп сидит та й піє.

А ек ішов до дівчини,
То фівкав, то гойкав,
Та ек ішов від дівчини,
За ребра си йойкав.

А то ґазди нас просили,
Аби ми прибули,
Тепер вони Бога просі,
Аби нас си збули.

Одну журу перебула,
А друга смієси,
Я ші й цису перебуду,
Так мені здаєси.

Вже не одну біду видів –
Біди си не бою,
Та я цису біду на одній нозі
Икос перестою.

Любив мене, мамко, Йванко,
Любив мене Тодир,
А тепер си згонорили –
Не любить не оден.

А сорока білобока,
На весіле ласа,
А вна ходит й покрикує:
“Дайте мені м’яса!”

ОЙ, ДАЙ, БОЖЕ, ЗДОРОВ'ІЧКО

Ой, дай, Боже, здоров'їчко,
Та дай, Боже, віку,
Насамперед любасови,
Витак чоловіку.

Насамперед любасови,
Бо файно цілює,
А потому чоловіку,
Бо діти годує.

ЛЮБЛЮ ЖИТИ, ЛЮБЛЮ ЖИТИ

Люблю жити, люблю жити,
Не люблю вмирати,
Люблю грошей позичіти,
Та й не віддавати.

Ой, гуляю, гроші маю,
Шо кому до того,
Бракує ми сорок грошів
До півзолотого.

ОЙ, МАЛА Ж Я МИЛЕНЬКОГО

Ой, мала ж я миленького,
Та й мала, та й мала,
Та й поклала на ворота,
А ворона вкрала.

Ой, мала я легіника,
Легіня Андруха,
Поставила над водою,
Та й украла муха.

ОДОКІЄ, ПОПЕЛІЄ

Одокіє, попеліє
Над берегом хата,
Вісімнадцять кукурудзив,
Дівка пелехата.

Вісімнадцять кукурудзив,
А дві стеблі бобу,
Одокія переїла,
Їла би хоробу.

ЦІЛЮВАВ-ЇС

Цілював-їс, обиймав-їс
Кілько си хотіло,
Тепер не меш цілювати,
Бо не твоє діло.

Цілював-їс, обиймав-їс
Кілько си хотіло,
Тепер цілуй суда-туда –
То всьо одно тіло.

Цілював-їс, обиймав-їс –
Було дозволено,

Тепер не меш цілювати,
Бо заборонено.

Цілював-їс, обиймав-їс,
Аж ми було гидко,
Тепер того цілювання
Не чути, не видко.

Належитси, файний любку,
Два таляри білі,
Шо цілював біле личко
Кождої неділі.

ПОСЛУХАЙТЕ, ЛЮДИ ДОБРІ

Послухайте, люди добрі,
Шо хочу казати,
Я про своє господарство
Хочу заспівати.

Правда, жінки я не маю,
Не буду брехати,
Сам хліб печу, юшку варю,
Бо хочу снідати.

Ранесенько був заспаний,
Та в горшок дрантавий
Юшку вставив, на двір вийшов,
Боже мій ласкавий.

Юшка з горшка уся у піч,
Єк там си зглотила,

Піч прорвало, хліб забрало,
Все надвір поплило!

Я вбігаю дивитися,
Ци юшка варитси,
А горшок дно показує,
А піч аж смієтси.

ОЙ, КОВАЛА ЗАЗУЛИЦЯ

Ой, ковала зозулиця
На новім побой,
Та най собі заспіваю
Співанки дурної.

Та на печи є ставочок,
Черпав воду саком,
Грабельками ловив рибу,
Стрілев мухи маком.

А стрілев я мухи маком
І зайця горіхом,
Коромислом підперезавсь,
А підперси міхом.

Коромисло си пірвало,
А міх уломивси,
Огірки всі вичурили,
А росів лишивси.

А свині всі полинули,
Гуси поле зрили,

А стодоли погоріли,
Снопи си лишили.

АЛЕ ШО ТО ЗА ІВАН

Але шо то за Іван,
Шо він ходит сміхом, –
Коромислом впerezавси,
Підперавси міхом.

Мав він ставок на печи,
Черпав воду саком,
Ловив рибу грабельками,
Стрілев мухи маком.

Ставок їму си імив,
Риби погоріли,
Запалені щупаки
У гай полетіли.

ПРО ДІДА І БАБУ

Полюбивси дід із бабов
У одну п'єтницю,
Загадала баба в діда
Бринзи бербеницу.

А вни тоту бербеницу
На піч закотили,
Коло тої бербениці
Тиждень си любили.

А ек стало в бербеници
Бринзи си малити,
Та зачела баба діда
З печі нагонити.

А бодай ти, стара бабо,
Вже каменем стала,
Шо ти мене, старенького,
Із тепла нагнала.

Ой, ти діду, ой, старенький,
А я твоя бабка,
Якби-с мене не бив – любив,
Ше би-м була гладка.

МЕНІ ВЖЕ ЗА СІМДІСЕТЬ

Мені вже за сімдісєть,
Ну і шо із того,
Я ші можу данцувати
Краще молодого.

Закручу свій сивий вус,
Наче ненароком,
Кину оком, повернуси,
Де й дінутси роки.

Моїй жінці шістдєсєть,
Мати-героїня,
Бо дітей в нас ціла рать –
Славне покоління.

Синів десеть, п'ять дочок,
Сорок внуків маєм,
І правнуки будуть в срок –
Я вас запевняю!

Сини наші –фахівці,
І майстри відомі,
Є художники, митці,
Є і агрономи.

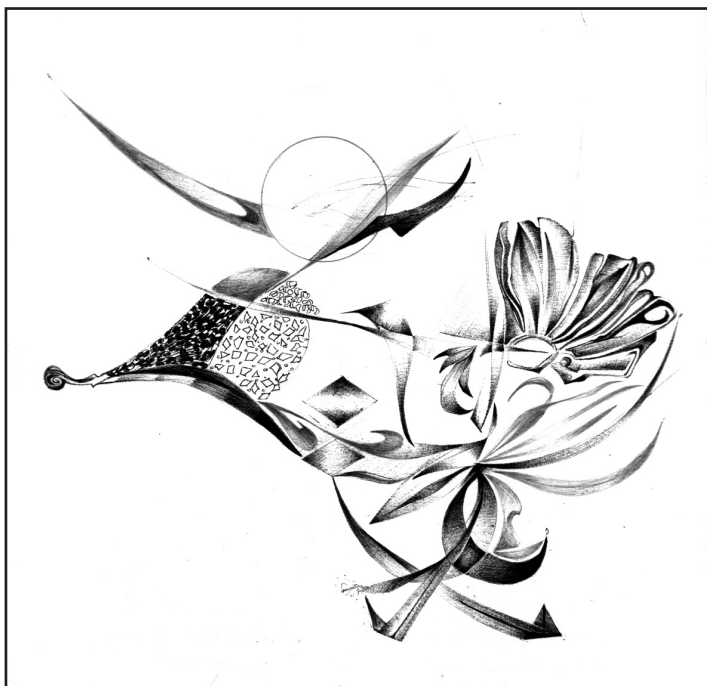
Є професор, інженер,
Генерал і вчитель,
А найменший – комбайнер,
Боксер знаменитий.

Доньку меншу кожний знає,
Фалитиси не стану:
Краще всіх уна співає
Арію Оксани.

А середня дітий учит,
Старші – терапевти,
Єк по справах їх судити,
В нас не буде смерти.

Мені вже за сімдісеть,
Діти всі при ділі,
Років ще вісімдесеть
Буду жити сміло.

Бо жите таке у нас,
Єк сад розцвітає.
Жити кожному із вас
Років сто бажаю!

*Парубочі
співання*

ОЙ, У ГОРИ, ЛЕГІНИКИ

Ой, у гори, легіники,
У гори, у гори,
Там будемо розбивати
Жидівські комори.

Там будемо розбивати,
Та найдемо гроші,
Та купимо подарунок
Дівчині хорошій.

Ой, дівчєта-ластівчєта,
Приставайте д' мині,
А я – хлопец молоденький,
Не маю газдині.

А Я – ХЛОПЕЦ МОЛОДЕНЬКИЙ

(I варіант)

А я – хлопец молоденький,
По гірски си ношу,
Та на чужі діти роблю,
А сам голий хожу.

Та я роблю та працюю,
Шо ручок не чую,
А ек прийде темна нічка,
Дома не ночую.

Та ек би я, моя мамко,
Та дома ночував,

Давно би я в Коломиї
Черевички взував.

Черевички невеличкі,
В мене ніжка мала,
Та ек піде данцювати,
Сіда-ріда й дана.

(II варіант)

А я – хлопець молоденький,
Лишень до розбою,
Та ек війду на вулицу,
Гусети си бою.

Та ек війшов на вулицу,
Там гусі чепіло,
Єк би була не паличка,
Було би ми з'їло.

Єк би була не паличка,
Не та луговина,
Давно б мене молодого,
Вода примулила.

Та най того вода мулит,
Шо по ночі ходит,
Шо молоді молодіці
З розуму ізводит.

(III варіант)

А я – хлопець молоденький,
За молодичками,
А мий дедя – на Великдень,
За перепічками.

Молодиці молоденькі,
Молодиці чужі,
Водиці би-сте не дали,
Хоть би я в йкій тузі.

Водиці би-сте не дали,
Не перестелили,
Поки я був молоденький,
Ви мене любили.

Поки я був молоденький,
Нічо не робив я,
Та лиш пив я та й гуляв я,
До любки ходив я.

А до любки вгору, вгору,
Від любки в долину,
А до любки ізвечора,
А від любки в днину.

Ой, солодкі в любки губки,
Коби не згирчіли,
Коби наші сиві очі
Си не розлучили.

А Я СОБІ ЗАСПІВАЮ

А я собі заспіваю,
Шоби люди чули,
Шо тут були, шо співали
Молоді гуцули.

Ой, гуцули в краю були,
Зрубали калину,
Тече річка кривесенька
З гори на долину.

А я з гори на долину
Баранами їду,
Барани си зноровили,
Я пішки не піду.

Барани си зноровили,
Я поїду возом,
Будеш, мила, банувати
За свій дурний розум.

Шо-їс, мила, наробила,
Шо-їс, мила, дала,
Коло тої криниченьки,
Де си вода брала?

Коло тої криниченьки,
Де голуб купавси,
А ти мене ізрадила,
Я не сподівавси!

А ти мене ізрадила,
І я тебе зражу,
Там, де буде більше людей,
Там ті не зважаю.

Ой, не дуйси, дівчинонько,
Не дуйси, не дуйси,

Син богацький ті не озме,
Ти не гоноруйси.

Син богацький ті не озме,
А цісар не прийде,
Коби-с того не втратила,
Шо на свині їде.

КАЖУТ, ШО Я ВОЛОЦЮГА

Кажут, шо я волоцюга,
Кажут, шо я лайдак,
А я ввечер бук на плечі,
До дівчини гайда.

А я ввечер бук на плечі
Та й помарширую,
Котра файна дівчиночка,
В неї заночую.

Котра файна дівчиночка,
Най їде за мене,
Буде шити й запрідати,
Годувати мене.

“Хіба би я, легінику,
Розуму не мала,
Шоб я шила, запрідала,
Тебе годувала”.

ДУНАЙЧИКУ, ДУНАЙЧИКУ

Дунайчику, Дунайчику,
Тиха вода в тобі,
Перебрідем бистру річку,
Заговорим собі.

А ек стала говорити,
Словами мастити,
Та я мусів з коня злізти,
Горівки купити.

Та я мусів з коня злізти,
З коня вороного,
Купив любці горівочки
За півзолотого.

Та я любці горівочки,
Та я любці меду,
А любці си лихо робит,
Шо я другу веду.

А я веду, а я веду,
А вна не ведеси,
А я трутив у болото,
Нехай западеси.

А я трутив у болото,
В студену керницю,
Я про тебе, дівчиночко,
Найду молодицу.

Молодиці, ек зерниці,
Дівчита, ек сонце,
Написав би на папери,
Поклав на виконце.

Написав би на папери,
Паперя не маю,
Та пішов би-х за папером,
Доріжки не знаю.

А доріжки поперешні,
Зимки вас запали,
Ліпше було, мій миленький,
Єк ми си не знали.

Ліпше було не знатиси,
Єк закохатиси,
З великого закохання
Прийде розийтиси.

З великого закохання,
З великої слави,
Шоби наші оченета
Вкупці ночували.

Ночувала з ким хотіла,
Шо кому до того,
В мене серце ласкавеньке
Любити кожного.

В мене серце ласкавеньке,
Я си в маму вдала,

Я би з вами, легіники,
Пи́ла та й гуля́ла.

Я би з вами, легіники,
Гуля́ла до ві́ка,
Коби́ я си́ не боя́ла
Сво́го чо́лові́ка.

А ЄК МИ СИ ПОЛЮБИЛИ

(I варіант)

А єк ми си полюбили,
Су́хі ду́би цви́ли,
А єк ми си залишили,
Си́ренькі́ прив'є́ли.

Су́хий ду́бе, су́хий ду́бе,
Ні́чо-скі́ не бу́де,
Та і́з мене́, і́вори́ка,
Ко́лисочка́ бу́де.

Ко́лисочка́ єво́рова,
Ко́ник во́роненький,
Та ли́ш се́де та й по́їде
Хло́пец мо́лоденький.

А́ я хло́пец мо́лоденький,
Навчи́вси́ брехати́,
Та ви́брехав дівчино́чку
В опівно́чі з ха́ти.

(II варіант)

А ек ми си та любили,
Всй гай розвивавси,
А ек ми си залишили,
Мир задивувавси.

Та не того дивувавси,
Шо ми си любили,
Але того дивувавси,
Шо ми залишили.

А ПО ТРОШКИ ГОРІВОЧКИ

А по трошки горівочки,
Потрошки, потрошки,
Аби нам си розправили
Під очима зморшки.

А горівку не на очі,
Горівки не пив би,
За порцію горівочки
Штири дни косив би.

А косити, громадити, –
Я цисе умію,
Цілювати, обиймати,
Учуси в неділю.

А косити, громадити,
Не можу си скласти,
Цілювати, обиймати, –
Лиш коби допасти.

ТИ ІГРАЄШ, Я – СПІВАЮ

Ти іграєш, я – співаю,
Оба разом йдемо,
Де найдемо дві доріжці,
Там си розийдемо.

Де найдемо дві доріжці,
Одна паперова,
Абе-с була, файна любко,
На вечер готова.

Де найдемо дві доріжці,
Одна поперешна,
Абе-с була, файна любко,
На вечер безпешна.

НА ТІМ БОЦІ, ПРИ ПОТОЦІ

На тім боці, при потоці,
Пасе кінь у сідлі.
Не взев би я одиначку,
Хоть би була в сріблі.

А на тоту одиначку,
Єк на воду дуют,
А вни тоту одиначку
За пана ріхтуют.

А за пана ріхтували –
За цигана дали,
Три корови обіцели,
Свиню куцу дали.

ОЙ, ІШОВ Я ДО МАРІЧКИ

А я пішов до Марічки
Темненької нічки,
Та ек зайшов у кропиву,
То умер без свічки.

А Марічка добра була,
На мене дихнула,
Через цісок невеличок
Душка си вернула.

Ой Маріє, ой Маріє,
Відки вітер віє?
Прихили-ко своє личко,
Най моє нагріє.

Прихили-ко своє личко
Ид міні, ид міні,
Єк си мати прихилює
В колиску д' дитині.

Єк си мати прихилює
Дитинку плекати,
Прихилиси, моя люба,
Мене цілювати.

ПОКИ Я БУВ МОЛОДЕНЬКИЙ

Поки я був молоденький,
Та молод, та молод,

То любив я віводити
Молодиці в холод.

Давно були молодиці,
Давно були чічі,
Давно було ізвечора
До кого побічи.

Молодичка молоденька
Коноплі мочила,
Та я не вмів данцувати,
Вна мене навчила.

Та я не вмів данцувати,
Горівочку пити,
Та вна мене та й навчила
Дівчѣита любити.

ТА ПО ШТИРИ ЛЮБЦІ МАЮ

Та по штири любці маю,
По штири, по штири,
Замінев би-х за горівку,
Єк ми докорили.

Замінев би-х за горівку,
Замінев за гроші,
Та купив би-х подарунок
Дівчині хорошій.

ТИ – НИКОЛА, Я – НИКОЛА

Ти – Никола, я – Никола,
Оба ми Николи,
Тебе били коло церкви,
Мене коло школи.

Тебе били коло церкви,
Що ни истег шепку,
Мене били коло школи,
Що не знав порядку.

Тебе били коло церкви,
Що ти пив горівку,
Мене били коло школи,
Що я вбиймав дівку.

А Я ПІДУ ДАНЦУВАТИ

А я піду данцувати,
Та стану, та стану,
Одна любка несе пиріг,
А друга – сметану.

А я пиріг у кишеню,
А сметану вип'ю,
Одну любку поцілюю,
А на другу кліпну.

А ДО ДАНЦУ, ЛЕГІНИКИ

А до данцу, легіники,
До данцу, до данцу,
Усім дали по корові,
Мені дали ганцу.

Усім дали по корові,
Та й ше по телєти,
Мені дали таку ганцу,
Негодна робити.

ТА Є ДВА НАС, ТОВАРИШУ

Та є два нас, товаришу,
Та два нас, та два нас,
Та не ходім попід хати,
Та й не робім галас.

Та не ходім попід хати,
Та й не галасуймо,
Берім собі по дівчині
Та й господарюймо.

Берім собі по дівчині,
По тій Катерині,
Одна сидит при горбочку,
Друга – при долині.

А ой, тота при горбочку
Шиє ми сорочку,
А ой, цися при долині
Набігає д' міні.

А я тоту при горбочку
Людям подарую,
А до цеї при долині
І сам помандрую.

А у цеї близенької
Воли та корови,
А у тої далекої
Лиш чорнії брови.

ТА ПО ДВА ВАС, ТОВАРИШУ

Та по два вас, товаришу,
По два вас, по два вас,
Та не ходіт горі селом,
Та й не робіт галас.

Бо ек будете ходити,
Галаси робити,
Та имут вас, та й запрут вас,
Та й ше будут бити.

“Кого будут бити, бити –
Мене будут бити,
Та хто буде, файна любко,
Мене боронити?”

“Та не буду, легінику,
Не буду, не буду,
Ти за гору, я – за другу,
За тебе забуду”.

ТА НІКОМУ ТАК НЕ ДОБРЕ

Та нікому так не добре,
Єк міні самому,
Чужі жінки їде сіно,
Моя їст солому.

Чужі жінки їде сіно,
Ході води пити,
Моя жінка від соломи
Не годна ходити.

І ТИ ЗДОРОВ, І Я ЗДОРОВ

І ти здоров, і я здоров,
Оба ми здорови,
Пропили-сми сиві воли,
Пиймо на корови.

Пропили-сми сиві воли,
Пиймо на телиці,
Бо ми взели в файних газдів
Дівки – одиниці.

Та твоя і ше хоть сяк-так,
А моя так годна:
До роботи ни береси,
Аби йка голодна.

Пропили-сми сиві воли,
Пиймо на телета,

Икі в тебе, такі в мене
Сиві оченета.

А у тебе очі сиві,
А в мене буренькі,
Ти своїми поморгаєш,
Мої гордовенькі.

Ти своїми поморгаєш,
Помогай ти, Боже,
Моє серце без твого
Любити не може.

ОЙ, СУДОМА, МОЯ МАМКО

Ой, судома, моя мамко,
Судома, судома,
Єк би-с мене оженила,
Я би сидів дома.

Єк би-с мене оженила,
Я би постаткував,
Попід чужі перелази
Нічку не ночував.

Попід чужі перелази,
Попід чужі кучі,
Погубив я постолета,
Ші й крашені внучі.

Погубив я постолета,
Ші й крашені капці,

Лігаючи, устаючи,
Бідашка на гадці.

Ти, бідашко солоденька,
Коли з гадки зийдеш,
Єк овечки позагониш
Та й до мене прийдеш.

А овечки-бебелечки,
Писаний ботею,
Хто вас буде випасати,
Єк я си ожению?

Хто вас буде випасати,
Не брат, не сестриця,
Та лиш буде випасати
Чужа чужениця!

Та не всі си поженили,
Не всі си побрали,
Тоти будут випасати,
Шо попідросали.

ТВОЯ МАМА ГОВОРИЛА

Твоя мама говорила,
Моя мама чула,
Твоя мама говорила,
Шо я волоцюга.

Та най буду волоцюга,
Та най си волочу,

А я маю штири воли,
А тебе не хочу.

Та я маю штири воли,
А п'єта корова,
А ти, мила-чорнобрива,
Була би-с здорова.

СІДА-РІДА

Сіда-ріда, сіда-ріда,
Сіда-ріда йниці,
Не бий, татку, за дівчита,
Бий за молодиці.

Молодиці дають бринзи,
Аби приходити,
А дівчєта – колачєта,
Аби їх любити.

Молодиці, молодиці,
Не дайте ми вмерти,
Та буду вам за любаса
До самої смерти.

ОЙ, НА ГОРІ ДЗВОНИ ДЗВОНЮТ

Ой, на горі дзвони дзвонют,
На долину чути,
Таку маю файну любку,
Лиш би із нев бути.

А я з гори на долину
Поволеньки зийду,
Звари, любко, пирожета –
Ввечер до ті прийду.

Зварила би-м пироженьків,
Коби сир та масло,
Корито би-м роздобула,
Коби мука була.

ОЙ, НЕ ТО ТОЙ, БРАТЕ, ГУЦУЛ

Ой, не то-той, брате, гуцул,
Що пригуцуливси,
Але то-той, брате, гуцул,
Що в горах родивси.

Гуцулка ми породила,
З гуцулков люблюси,
Як гуцулку я не возьму,
То й не оженюси.

Ой гуцуле, гуцулочку,
Гуцуле-ватаже,
Чому ж твоя гуцулочка,
“Помай Біг” не каже.

Єкби моя гуцулочка,
“Помай Біг” казала,
То би вна си в полонинци
Гуцулков не звала.

А я собі, молоденький,
Гуляю, гуляю,
Але з того гулянічка
Нічого не маю.

Коби гори розкопати,
Ліси порубати, –
Чей би видно до милої
Та до її хати.

Ой горонько високая,
Ізсунься низенько,
Щоби мені до дівчини
Ходити близенько.

Кобис знала, моя мамко,
Що то любов може,
Тогди бис мені сказала:
“Помагай ти Боже”.

Ой вийди ти, файна любко,
Хоть на задні двері,
Та й покажи біле личко,
Та й чорні кучері.

Попід тоті полонини
Ожини зродили,
А ми ще си, красна любко,
Не наговорили.

Співаночки мої любі,
Де я вас подію,
Ой, підю я в полонинку,
Там я вас посію.

Сопілочко-денцівочко,
Бис си поколола,
Єк ти сночи вигравала
Коло оборога.

Я співаю, не гадаю,
Ніби веселюси,
В мене туга на серденьку –
Я не признаюси.

Та зацвіла калинонька
То сино, то біло,
Уже моє коханічко
З вітром полетіло.

Та калина біло цвіла,
Червоно родила,
Нема тої, шо бим сказав:
“Любко моя мила”.

ГЕЙ ІВАНЕ, ІВАНОЧКУ

Гей Іване, Іваночку,
Ци маєш сорочку?
Та й я маю вишиванку,
Висит на клиночку.

Та не тота мамка мила,
Що мні породила,
Але тота дівчиночка,
Що мні полюбила.

А як собі заспіваю,
Голосом поведу,

Хлопці сходяться до мене,
Як бжолі до меду.

Я співаю, не гадаю,
Ніби веселюси.
В мене туга на серденьку,
Я не признаюси.

В тебе туга, в мене туга
На нашім серденьку.
Ніколи си не видимо,
Лиш у неділеньку.

Грають скрипки, грають дутки,
Флояри тисові.
Одна любка в Криворівни,
Друга у Косові.

А я тоту у Косові
Форостом замечу,
А до тої в Криворівни
Соколом полечу.

ОЙ СПІВАКУ, НЕБОРАКУ

Ой співаку, небораку,
Ни рубя сорочка.
Від неділі до неділі
Нова співаночка.

Ой співаку, небораку,
На шо си надієш,

Чи на тоті співаночки,
Шо багато вмієш?

А як будут вівчарики
Білі вівці пасти,
Будут мої співаночки
За крисаню класти.

Ой, заграй ми, музиченьку,
Я слухати люблю,
А як мене рано будять,
Я в кулаки труб'ю.

Ой, музика, пане брате,
Музика, музика,
Котра файна дівчинонька –
Забава велика.

Дівчєтами я си тішу,
Молодиці люблю,
Старших жінок межи людьми
Словами голуб'ю.

Ой, піду я на весіле
Та й до молодого,
А там собі заспіваю –
Шо кому до того?

Та я собі заспіваю,
Та я собі вівкну,
Та я собі заданцюю
З молоденьков дівков.

Ци ви чули, люди добрі,
Такої помівки:
Я співаю та й гуляю –
Не дають горівки.

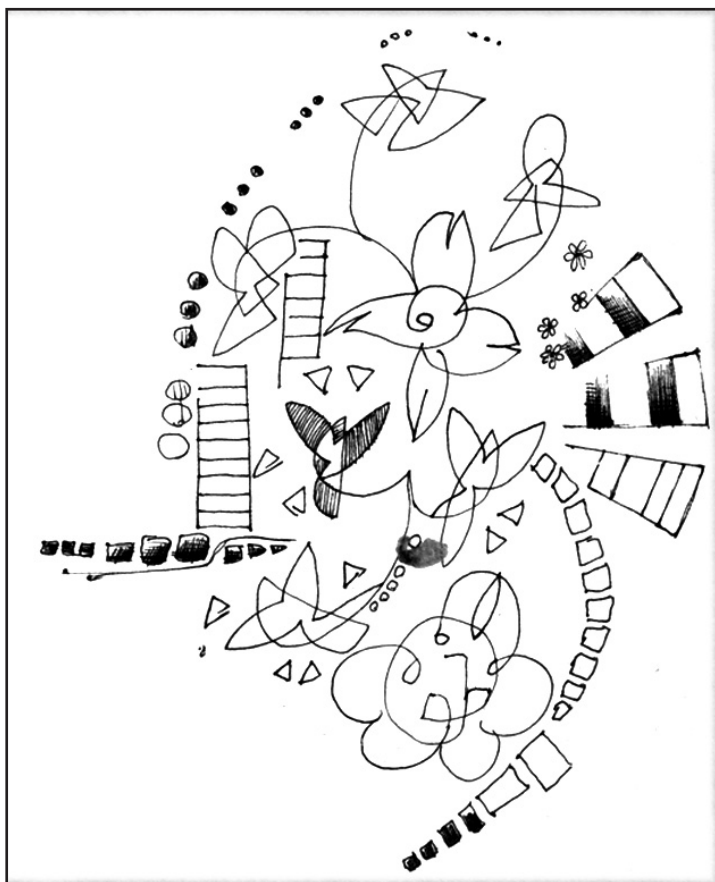
Та кувала зозулечка,
Та сіла в солому,
Єк не дають горівочки,
Йду собі додому.

Та кувала зозулечка,
Та сіла у мерву,
А єк дають горівочки,
Бигме ші си верну!

Один чобіт мій пірвавси,
А другий на гачку,
А хто хоче біди знати,
Най бере багачку.

Я хоч буду, моя мамко,
Сам дранку латати,
Але буду межи людьми
Файну жінку мати.

Плуги мої золотії,
Чому не орете?
Літа мої молодії,
Чом так марно йдете?

*Дівочі
співання*

СИВІ ОЧІ ПРИ ОБОЧІ

Сиві очі при обочі,
Бурі при долині,
Та ек би ти гадки меї,
Ти бес прийшов д' мині.

Та ек би ти гадки меї,
Сумлінічка мого,
Ти бес прийшов, видознав бес,
Шо дієш, небого.

Ти бес прийшов, видознав бес,
Та й заговорив бес,
Та ек би я засмучена,
Ти розвеселив бес.

Розвесели серце моє,
Розвеселю твоє,
Веселімси, мій миленький,
На розході вбоє.

Весела си народила,
Весела загину,
Та я свою натурочку
Бигме не покину.

Та ек буду натурочку
Свою покидати,
Не схочеси хліба їсти,
Ні шоби співати.

Не схочеси хліба їсти,
Хліба пшеничного,
Не схочеси цілювати
Личка рум'яного.

В личко ружя, в личко ружя,
Доки нема мужа,
В личко цвіток, в личко цвіток,
Доки нема діток.

ЛЮБИЛИСИ, КОХАЛИСИ

Любилиси, кохалиси,
Мамка їх не знала.
Розийшлиси, розтеклиси,
Єк на небі хмара.

Всі хмарочки до купочки,
Одна не доходить,
Та всі любки на гуляню,
Моя не приходить.

Та всі любки на гуляню,
Так файно данцюють,
Та лиш мого миленького
Пани зицирують.

Ци ви, пани, подуріли,
Ци ви си попили,
Шо ви мого миленького
За жовніра взели.

Ми не пили горівочку –
Медок солоденький,
Ми не знали, дівчиночко,
Що то твій миленький.

Зайшло сонце за віконце,
За лісок темненький,
Цісарь войсько розпускає,
Їде мій миленький.

Та я свого миленького
Здалека пізнаю:
Він високий та тоненький,
Єк берізка в гаю.

Та я свого миленького
Пізнаю здалека:
Він високий та тоненький,
Єк в лісі смерека.

ТА Я ГАЮ НЕ РУБАЮ

Та я гаю не рубаяю,
Хати не будую,
Чого би я не співала,
Діти не годую.

Та ек буду я четверо
Дітий годувати,
Не схочеси хліба їсти,
Ні, шоби співати.

Не схочеси хліба їсти,
Хліба пшеничного,
Не схочеси цілювати
Личка рум'яного.

ТА ДО МЕНЕ, ЛЕГІНИКИ

Та до мене, легіники,
До мене, до мене,
Перед хати єблиночка
Солоденька в мене.

Перед хати єблиночка
Солодко зродила,
Ші солодша дівчиночка
Попід ню ходила.

Вна ходила, вна ходила,
Та й єблучка рвала,
Шо найкращі легіники,
Вна їм дарувала.

А солодка єблиночка,
Ші солодші груші,
Хіба мене той не любить,
Шо не має душі.

А солодка єблиночка,
Солодке кочіні,
А солодке закохане,
Гірке розлучіні.

Та ек тяжко розлучити
Рибочку з водою,
Отак тяжко розлучити
Бідашку зо мною.

ПОЛІГАЛИ КУРИ СПАТИ

Полігали кури спати,
Та бо й самі білі,
А до мене хлопці ході
Кожної неділі.

Полігали кури спати,
Та бо й самі чорні,
А до мене хлопці ході,
Та й самі гонорні.

Полігали кури спати,
Та самі таркаті,
А до мене хлопці ході
Самі пелехаті.

Полігали кури спати,
Та й самі перісті,
А до мене хлопці ході
Самі цимбалісти.

ОЙ, ПОЇХАВ МІЙ МИЛЕНЬКИЙ

Ой, поїхав мій миленький,
Поїхав, поїхав,
Єк за мене не згадає,
Бодай не приїхав.

Ой, не слухай, милий Боже,
Шо я говорила,
Єк би милий не приїхав,
Шо би я робила?

Ой, не слухай, милий Боже,
Те, шо я казала.
Єк би милий не приїхав,
То з ким би я спала?

Ой, поїхав мій миленький
До Заболотова...
Та винесе Василь фустку,
Чоботи Никола.

Та винесе Василь фустку,
Чоботи Никола,
А Петрунчик – подарунчик,
Так би я здорова.

А Петрунчик – подарунчик
Ізлегка подає,
Василь пивця накладає,
Столик си вгинає.

Ой, Василю-Василочку,
Василю-паничу,
Принеси ми капелюшок,
Я ти закосичу.

Принеси ми капелюшок,
А я найду пави,

Та так тобі закосичу,
Що не буде пари.

Та так його закосичу,
Та так позолочу,
Та най тебе друга любить,
Бо я вже не хочу.

Та най тебе друга любить,
Так, ек я любила,
Та най з тобов так говорить,
Єк я говорила.

Ой, Василю-Василочку,
Запальненьке зіле,
А ек будеш си женити,
Проси на весіле.

Та як будеш си женити,
Весілічко мати,
Запроси ми на весіле
Трошки погуляти.

ОЙ, ЗАЦВИЛА СИНО КВІТКА

Ой, зацвила сино квітка
В зеленім ячмени,
Вже си, милий, не прибрешеш
Другий раз до мене.

Вже си, милий, не прибрешеш,
Бо маю другого,

Любив-єс ми три неділи,
Доста тобі того.

Любив-єс ми три неділи,
Та й тиждень Петрівки,
Ти не знаєш, легінику,
Ходити до дівки.

Ти не знаєш, легінику,
Єк до дівки йдеси,
А до дівки у кишени
Півлітру несеси.

А півлітра горівочки,
Ші й півлітра соку,
Бо інакше, легінику,
Меш мати мороку.

А півлітра горівочки,
Й пива більше літер,
А ек піду з цього села,
Аж завіє вітер.

А ек піду з цього села,
На волоські села,
Добре я си обертаю,
Дивлюси весело.

(II варіант)

Ой, зацвила сино квітка
В зеленім ячмени,
Вже си, милий, не прибрешеш
Другий раз до мене.

Вже си, милий, не прибрешеш,
Бо маю другого,
Любив-єс ми три неділи,
Доста тобі того.

Любив-єс ми три неділи,
Та й тиждень Петрівки,
Ти не знаєш, легінику,
Ходити до дівки.

“Нашо коня запрагаєш,
Батога не маєш,
Нашо мене почипаєш,
Коли другу маєш”.

“А я коня запрагаю,
Батіг собі куплю,
А я тебе почіпаю,
Бо я тебе люблю”.

“А ти ходив до одної,
Витак до другої,
А тепер си повертаєш
До мене самої”.

ОЙ, КУДА ЙДЕШ, МІЙ МИЛЕНЬКИЙ

Ой, куда йдеш, мій миленький,
Куда йдеш, куда йдеш?
Понад мої сиві очі
Кращої не найдеш.

А хоть найдеш, мій миленький,
На личко білішу,
То не найдеш, мій миленький,
На сумліні ліпшу.

А я руту не сіяла,
Сама рута сходить,
Я милого не чарую,
Сам до мене ходит.

Я милого не чарую,
Ані моя мати,
Я чарую біле личко,
Єк ввійде до хати.

Відти горбик, відти горбик,
Відти долинонька,
Межи тими горбиками
Моя Їлинонька.

Та піду я у малини
Робітної днини,
Та улом'ю миленькому
Паличку з калини.

Та йде милий дорогою
Та й паличку струже,
Єк милого не любити,
Коли файний дуже.

Та у мого миленького,
Холівки короткі,

Та сночі єк поцілював –
Ше губки солодкі.

“Та чо’ в тебе, мій миленький,
Губки солоденькі?”
“Мамка медом намастила,
Єк я був маленький!”

Мамка медом намастила,
Та й забула втерти,
Шоби були солоденькі
До самої смерти”.

ОЙ, З-ЗА ГОРИ ЧОРНОГОРИ

“Ой, з-за гори Чорногори
Хмароньки нависли...
Та скажи ми, мій миленький,
Що маєш на мислі?”

“Ой, у мене є на мислі
Тебе покидати,
За горами, за крутими
Другої шукати”.

“Ой, іди-ко, мій миленький,
Далеко не зайдеш,
Та вірнішого серденька,
Єк моє, не найдеш.

А єк найдеш, мій миленький,
Люби, утішайси,
Будь щісливий і веселий,
Д’ міні не вертайси”.

НА ТІМ БОЦІ ПРИ ПОТОЦІ

На тім боці при потоці
П'єть легінів тешут,
Ой, піду я послухаю
Шо за мене брешут.

Один каже: "Файна, файна".
Другий: "Непогана".
Третій каже: "Така файна,
Єк намальована".

А четвертий каже: "Файна,
Не треба їй віна".
П'ятий каже: "Файна, файна,
На мене подібна".

А Я СОБІ ЗАСПІВАЮ

А я собі заспіваю,
Та най си набуду,
Бо й так знаю, шо молода
Умирати буду.

А єк буду умерати,
Буду си дивити,
Ци є хлопці на тім світі,
Ци є шо любити.

Нима хлопців на тім світі,
Там заборонено,
Налюбімси на цім світі,
Доки ще живемо.

А ек буду умирати,
Жалю ми не буде,
Бо я вже си налюбила,
Шонайкращі люди.

Поки ми із товаришков
Укупі ходили,
То за нами легіники
Горівку носили.

Єк лишили з товаришков
Укупі ходити,
То лишили легіники
Горівку носити.

А ек я си постаріла,
Шийка ми си бгає,
Ніхто пивця не купує,
Лиш си насміхає.

ОЙ, ГОТОВА ВЕЧЕРЕЧКА

Ой, готова вечеречка,
Готова, готова,
Та поїхав мій миленький
До Заболотова.

Ой, поїхав мій миленький,
Поїхав, поїхав,
Єк за мене не згадає,
Бодай не приїхав.

Єк за мене не згадає,
 Та й не заговорит,
 Бодай з коня вороного
 Головочку вломит.

Та не слухай, милий Боже,
 Шо я говорила,
 Єк би милий не приїхав,
 Шо би я робила.

А У МОЇМ ГОРОДЕЧКУ

А у моїм городечку
 Ізродили грушки.
 Треба три дни поробити,
 Аби піти в дружки.

Треба три дни поробити,
 Полоти фасолі,
 Аби піти та у дружки,
 Бути у гонорі.

Та я три дни поробила,
 Полола фасолі,
 Та ек пішла та у дружки,
 Була у гонорі.

ОЙ, КУЧЕРІ, МОЯ МАМКО

Ой, кучері, моя мамко,
 Кучері, кучері,

Не раз я си настояла
З вами увечері.

Не раз я си настояла,
Та й наговорила,
Не раз я си з кучерями
Горівки напила.

ТА Я ВІЙДУ НА ТОЛОКУ

Та я вйду на толоку,
На толоці хлопці,
Бідна моя головочко,
Я в чорній сорочці.

Та ек прийшла я до хати,
Сорочечку вбрала,
А ек вйшла на толоку,
Хлопців не видала.

А У ВЕЧЕР – ДОБРИЙ ВЕЧЕР

А у вечер – добрий вечер,
А раненько – слава,
Та й розкажи, чічко-рибко,
З ким ти ночувала.

Ночувала, з ким хотіла,
Шо кому до того,
В мене серце ласкавеньке
Любити кожного.

В мене серце ласкавеньке,
Я си в дедю вдала,
Я би з вами, легіники,
Пила та й гуляла.

Я би з вами, легіники,
Гуляла до днини,
Коби я си не бояла
Малої дитини.

Я би з вами, легіники,
Гуляла до віка,
Коби я си не бояла
Свого чоловіка.

Відколи ми чоловік бив,
Відтогда си бою,
Та й відтогда з парубками
Потемками стою.

Відколи ми чоловік бив,
Відтогда ми гірше,
Та й відтогда з парубками
Потемками бірше.

Відколи ми чоловік бив,
Відтогда я дрижу,
Та й від тогда я шовечір
З парубками сижу.

Не бий мене, чоловіче,
В плечі кулаками,

Ти вже мене не розлучиш
З цими парубками.

Та й дана, та й дана,
Та буду си рік любити,
Хоть буду віддана.

Та буду си рік любити,
Два роки кохати,
Було мене, молоденьку,
Ші не виддавати.

Та й дана, та й дана
Та й дана, та й дана,
Та йкас біда набрехала,
Шо я люблю Йвана.

Та йкас біда набрехала,
Та й нашепотіла,
А я Йвана не любила,
Лишень-шо хотіла.

А я Йвана не любила,
Скарай мене, Боже,
Тепер хочу зачинати,
Поможіт ми, Боже.

Та нікого так не люблю,
Та ек свого Леся,
Через плечі табівочка,
В табівці кулешя.

ВИБАЧЄЙТЕ, ЛЮДИ ДОБРІ

Вибачейте, люди добрі,
Шо я так співаю,
Бо я таку фантазію
При горівці маю.

Бо я таку фантазію
При горівці маю,
Ой, ци п'ена, ци твереза,
То я все співаю.

Вибачейте, люди добрі,
Шо я заспівала,
В мене мамка така була,
Я си в мамку вдала.

В мене мамка така була,
Та й мене навчила,
Та лиш мені до співанок
Рот повеличила.

“Гуляй, доню, співай, доню,
Маєш чис та й волю,
Би-с потому не казала,
Шо тобі бороню.

Гуляй, доню, співай, доню,
Тільки твого світа,
Будеш витак згадувати
Молоденькі літа”.

ТА Я ГАЮ НЕ РУБАЮ

Та я гаю не рубаю,
Гаєм си затичу,
Та такого любка маю,
Не дам, не позичу.

ЗАСПІВАЙМО, ТОВАРИШКИ

Заспіваймо, товаришки,
Співанки одної,
А Бог знає, ци діждемо
Осени другої.

А Бог знає, ци діждемо,
Ци будемо жити,
Ци будемо, товаришки,
У купці ходити.

А ек ми си, товаришки,
У купці ходили,
Та ми гори та й долини
Співанками вкрили.

Вкрили гори та й долини
Шовковов травицев,
Ліпше сім рік дівочити,
Єк рік молодицев.

А дівчинов ще ходити,
Парубки любити,

А відданов на парубки
Нієк си дивити.

ОЙ, ХМАРИТСИ, ТУМАНИТСИ

Ой, хмаритси, туманитси,
Доці з-за могили,
Бодай, милий, скілько конав,
Кілько си любили!

Аби тобі засвітили
Свічку восковеньку,
Єк ти ходив, мене дурив,
Таку молоденьку.

Не хоче мні твоя мама,
Не хоче, не хоче,
Та най її головонька
На троє розскоче.

Перекажи, милий, мамці,
Най ні не вклинає,
За невістку їй не буду,
Най си западає.

За невістку їй не буду,
А тобі за жону,
Віддаюси, мій миленький,
На чужу сторону.

На стороні добрі люди,
Лиш би з ними бути,

А я свої парубочки
Не можу забути.

Аби Матір Божа дала,
Аби ти посивів,
Аби я си дочекала,
Бес на мості сидів.

Аби я си дочекала,
Аби си діждала,
Аби ішла попри тебе,
П'єть копійок дала.

А ІЗ ТОЇ ПОЛОНИНИ

А із тої полонини
Їхали вірмени,
Купували, торгували
Кугутика в мене.

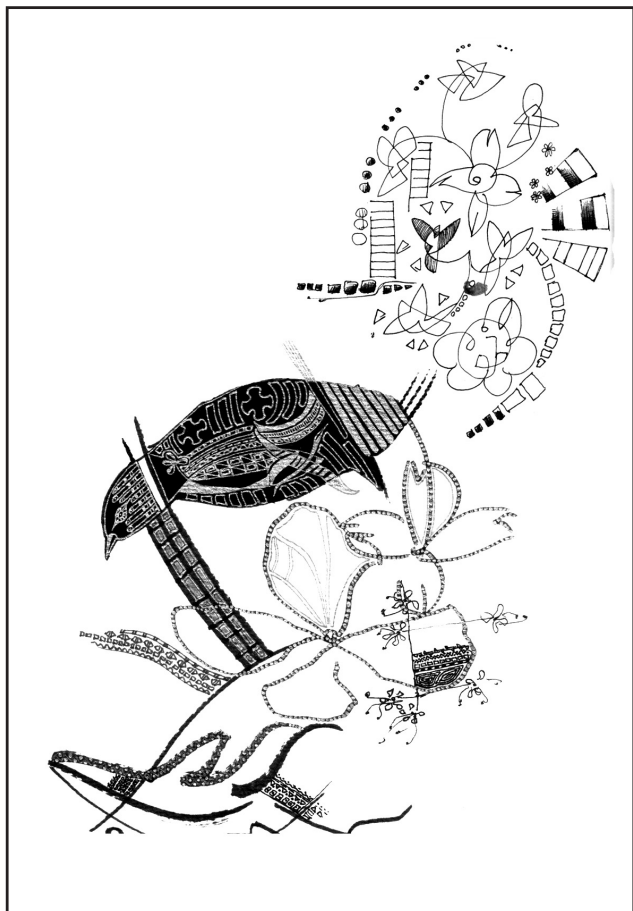
Купували, торгували,
Не можу продати,
Бо я лишень того ґазду
Маю коло хати.

А кугутик мені піє,
На дорозі гребе,
Котрі файні легіники,
Він до мене веде.

Недалеко любка маю –
Лиш через потічок,
Коли мене не пускає
Дітчий чоловічок.

Недалеко любка маю,
Лише над потоком.
Кілько іду води брати,
Подивлюся оком.

Недалеко любка маю,
Лише через межу,
Єк один день го не виджу,
То три дни відлежу.

*Співання
про кохання*

ПУСТИ, МАТИ, ПОГУЛЯТИ

Пусту, мати, погуляти,
На данец, на данец,
Та най вижу, з ким гуляє
Мій перший коханец.

Та най вижу з ким гуляє,
Котрій славу робит,
Котру бере в перший данец,
Він до неї ходит.

Котру бере в перший данец,
Та й на послідочку
Бере її за рученьку,
Веде додомочку.

“Ой, додому, моя мила,
Додому, додому,
Та сім раз ті поцілую, –
Не кажи нікому.

Та сім раз ті поцілую,
На восьмий наважу”.
“Цілуй, цілуй, мій миленький,
Нікому не скажу.

Цілуй, цілуй, мій миленький,
Ти файно цілюєш,
Ти багато ізмудрував,
Мене не змудруєш.

Ти багато ізмудрував,
З кіньми та з волами,
А ти мене не змудруєш
З чорними бровами.

Ти багато ізмудрував
Та й з того смієши,
А ти мене не змудруєш, –
Так мені здаєси”.

Пусти, мати, погуляти,
На данчик, на данчик,
Поки мені не завили
Голу у катранчик.

Пусти, мати, погуляти,
На зузи, на зузи,
Поки мене не присіли
Малі карапузи.

А Я СОБІ ЗАСПІВАЮ

А я собі заспіваю,
Три голоси маю:
Один пуцу по калині,
Другий – по Дунаю.

Один пуцу по калині,
Другий – по Дунаю,
Третій пуцу в Україну,
Там я любка маю.

А я маю та три любки
Довкола, довкола.
Один Василь, другий – Петро,
А третій – Никола.

Я Василем пошкороджу,
Петром посапаю,
А на тебе, Николайку,
Лиш надію маю.

Николаю, я вмираю,
Николаю, гину,
Посади-ми, Николаю,
В зголовах калину.

Будут пташки прилітати,
Калиночку їсти,
Будут мені приносити
З України вісти.

А МІЙ МИЛИЙ-ЧОРНОБРИВИЙ

А мій милий-чорнобривий
Чорні брови має,
Любимоси вже три роки,
Нас ніхто не знає.

Любимоси вже три роки,
Та й ші три будемо,
Маю в Бога надієчку,
Що си поберемо.

А ти ходив та й говорив,
Шо поберемоси,
Тепер ходиш та й говориш,
Шо розходимоси.

Два качури, два качури
Воду колотили,
Бодай тоти не сконали,
Шо нас розлучили.

Бодай тоти не сконали,
Сконання не мали,
Та шо вни нас розлучили
З коханої пари.

(II варіант)

А мій милий-чорнобривий
Назад зачісавси,
Кажут люди, шо він страшний,
А він мені вдавси.

Кажут люди, шо він страшний,
Буде мені, буде,
Ніхто красу на талірци
Кроїти не буде.

ОЙ, НА ГІРЦІ

Ой, на гірці, ой, на гірці
Казав легінь дівці:
“Подаруй ми цей віночок,
А я тобі вівці”.

“А овечки віздихають,
Будут їх лупити,
А з-за мого та віночка
Мус їсти та й пити”.

ОЙ, КОВАЛА ЗАЗУЛИЧКА

Ой, ковала зазуличка,
Ковала, ковала,
Єк учула тіжку зимку,
Уна си сховала.

Єк учула тіжку зимку,
Мороз студененький,
Та уна си ісховала
Під гай зелененький.

Ой, під гаєм зелененьким
Косарики косі,
До дівчини молоді
Горішки приносі.

Було ж тобі, дівчиночко,
Горішки не їсти,
Єк ти мала за мні не йти,
Було відповісти.

Я горішки та не їла,
Й не відповідала,
Але ти си не оженив,
Я си не віддала.

Бодай би ти, легінику,
Тогди оженивси,
Коли в морі на камені
Тютюн уродивси.

Бодай би ти, дівчиночко,
Тогди си віддала,
Коли в морі на камені
Ружя зацвітала.

ТА Я СОБІ ЗАСПІВАЮ

Та я собі заспіваю,
Голосом покочу,
Та мій милий чогось сумний,
Я го розохочу.

Та й не ходи, Василечку,
По полю з волами,
Та не толоч моє зілля
Білими ногами.

Та бо тобі моє зілля
Нічо не допоможе,
Бо ти не мій, я не твоя,
Василю, небоже.

Рости, зілля, рости, зілля,
Єк бобове гілля,
Кажут люди, правда буде,
Буде в нас весілля.

Кажут люди, правда буде,
 А я си не таю,
 Бо на свого Василечка
 Чекати гадаю.

ОЙ, ВИБИЛА ДВАНАДЦЯТА

Ой, вибила дванадцята,
 Вибила четверта,
 Тепер не йди, мій миленький,
 Бо брама заперта.

Тепер не йди, мій миленький,
 Не тарахкай замки,
 Бо я вже си довідала,
 Шо йдеш від коханки!

Не сама си довідала –
 Друга ми вповіла.
 Не прихось тепер до мене,
 Не май до мня діла!

ОЙ, СЯДУ Я НА КОНИКА

Ой, сяду я на коника,
 Та все голя, голя,
 Де ворота замаєні,
 Там дівчина моя.

Де ворота замаєні,
 Там, де нова брама,
 То там моя дівчинонька,
 Єк намальована.

Мальована, мальована,
Та не задля тебе,
Ікі були м'їсниченьки,
Ти не був у мене.

Ікі були м'їсниченьки,
Тепер Божа весна,
Тепер тебе дітця мама
До мене принесла.

Але, брате-товаришу,
Будемо си бити,
Та й не ходи, де я ходжу
Дівчину любити.

ПОДИВИСИ, МОЯ МАМКО

Подивиси, моя мамко,
Икий світ біленький,
Котрий хлопець є найкращий, –
Ото мій миленький.

Котрий хлопець молоденький,
Він вівці заверне,
Дай му, Боже, здоров'єчко,
Куда си поверне.

ОЙ, ЗАСПІВАЙ, СОЛОВІЮ

Ой, заспівай, соловію,
Заспівай сивенький,

Та заспівай на той голос,
Що співав миленький.

Та заспівай, соловію,
Та заспівай, сивий,
Та заспівай на той, голос,
Що співав мій милий.

Та заспівай на той, голос,
Тими голосами,
Та що співав мій миленький,
Єк ходив з вівцями.

За вівцями з топірцями,
За козами з бучком,
Добре ми си ночувало
Д' горі в Василючки.

Добре ми си ночувало,
Добре ми си спало,
Два ліжники постелені,
Нічо не кусало.

Один ліжник постелила,
А другим накрила,
Та спи, та спи, мій миленький,
Єк мала дитина.

А я свого миленького
Пізнаю здалека –
Він високий та тоненький,
Єк в лісі смерека.

ОЙ, НАВИСЛИ ДУЖЕ ХМАРИ

Ой, нависли дуже хмари,
Нависли, нависли,
Та не сходит мій миленький,
Ні з гадки, ні з мислі.

А із дуба кора груба,
З євора – тоненька.
Нема того, що ми любив,
Любко солоденька.

Ой, дівчино-дівчиночко,
Така-сми миленька,
Єк у літі на нивоньці
Вода студененька.

А у мої миленької
Мальовані двері,
Садок ми си розвиває,
Єк іду до неї.

А НА ПЕТРА ВОДА ТЕПЛА

А на Петра вода тепла,
Лиш би її пити.
Икий, мамко, Петро файний, –
Лиш би го любити.

А на Петра вода тепла,
По Петрі – студена.

Котра файна дівчиночка,
Тота заручена.

Котра файна дівчиночка,
Шоб вміла робити,
Шоби вміла постояти
Та й поговорити.

Коло мене постояти,
Коло мене сісти,
Та лиш мені, молодому,
Всю правду вповісти.

Хіба би я, легінику,
Розуму не мала,
Шоби тобі, молодому,
Всю правду сказала.

Тогди тобі, мій миленький,
Я всю правду скажу,
Коли свою білу ручку
Із твоєв ізв'яжу.

Вже, мій милий, вже, мій милий,
Ручку із'їзала,
Таки тобі молодому
Правду не сказала.

А Я ЛЕЖУ В ВЕЧЕР СПАТИ

А я лежу в вечер спати,
А мені не спити,

Єкшо трохи задрімаю,
Мені дівча снитси.

А я лежу в вечер спати,
Мені си не здрімне,
Відів моє соколетко
Із пізна набігне.

А чо місяць та ни сходит,
Ци застала хмара,
А чо мила не приходить –
Не пустила мама.

А ек хмара пробереси,
Тогди місяць зійде,
Стара мати леже спати,
Тогди мила прийде.

ЦИ Я ТОБІ НЕ КАЗАЛА

Ци я тобі не казала,
Сараку, легіню,
Не пий воду студененьку,
Я тобі нагрію.

Не пий воду студененьку,
Але пий медочок,
А я тобі заспіваю
Ружних співаночок.

ТА Я СОБІ НАГАДАЮ

Та я собі нагадаю,
Єк то було зразу,

Єк си пила горівочка
Коло перелазу.

Єк си пила горівочка,
Цукирки си їли,
Єк ми двоє соколета
У купці сиділи.

Ми сиділи, ми сиділи,
Мед-горівку пили,
Мали одну шоколадку,
Вбоє си ділили.

ЧОЛОВІКА НЕМА ДОМА

Чоловіка нема дома,
Чоловік у лісі,
Прийди, прийди, мій миленький, –
Нічого не бійси.

Та й не тата, та й не мами,
Та й не братової,
Прийди, прийди, мій миленький,
До мене самої.

Прийди, прийди, мій миленький,
Принеси горівки,
В мене нема чоловіка,
В тебе нема жінки.

Прийди, прийди, мій миленький,
Бодай на годину,

Пішов старий бородатий
У гай по калину.

Ой, не прийду, молодичко,
Маєш чоловіка,
Буде старий мене бити,
Збавит мого віка.

Пішов старий бородатий
У гай по калину,
А вна мене на постели
Накрила перинов.

Прийшов старий бородатий
З калинков до хати,
Єк стояла, так упала,
Зачела стогнати.

Єк стояла, так упала,
Зачела стогнати,
Іди старий бородатий
Ше ліків шукати.

Пішов старий бородатий
Ше ліків шукати,
А вна мене за рученьку
Та й вивела з хати.

Ішов старий бородатий
З ліками до хати,
Икийс дідько був в коноплях,
Та й зачєв тікати.

А ти, старий бородатий,
Не вчиси брехати,
Єк єс видів його добре,
То було злапати.

ИШОВ БИЧОК У ПЛАЇЧОК

Ишов бичок у плаїчок,
Та тоненько риче.
Війди, війди, дівчинонько,
Бо ти легінь кличе.

Та не вийшла дівчинонька,
Вийшла її мати:
“Кому треба дівчиночки,
Най іде до хати”.

А я ввійшов та до хати,
Та й став си питати:
“Та ци можна, дівчиночко,
Старости прислати?”

“А то можна, легінику,
Старости прислати,
Треба піти в полонинку
Три-зілля копати”.

Правов ручков, правов ручков,
Йй зілічко дає,
Лівов ручков із-за плеча
Шаблечку знімає.

Ци ви чули, люди добрі,
Єк шабля бриніла,
Отак, отак дівчиночці
Головка злетіла.

Єк кортіло дівчиночку
Ше на світі жити,
Було тому легіневи
Правду говорити.

Єк кортіло дівчиночку
На світі тривати,
Було ж тому легіневи
Правдочку казати.

А КОВАЛА ЗОЗУЛИЧКА

А ковала зозуличка
В лісі на горісі,
Шінуй мене, чоловіче,
Єк ластівку в стрісі.

Єк не меш мні шінувати,
Не меш мене мати,
Бо я тобі не наймичка,
Всі поля згрібати.

Бо я тобі не наймичка,
Я твоя ґаздиня,
Куда підеш, відки прийдеш,
Хата не пустиня.

Куда підеш, відки прийдеш,
Хатина тепленька,
Роззую ті, постелю ті,
Чічко солоденька.

Роззую ті, постелю ті,
Коло тебе лежу,
А ек буде тобі тежко,
Все тобі роз'єжу.

Не журиси, мій миленький,
Не жури, не жури,
Продам качку, куп'ю пачку,
Кури, милий, кури.

Не журиси, мій миленький,
Жура не поможе,
Будемо си обходити,
Єк нам Бог поможе.

А Я СОБІ ЗАСПІВАЮ

А я собі заспіваю
То сеї, то тої,
Шоби люди не казали,
Шо я все одної.

Та точена раківочка,
Точена, точена,
Та не одна кватирочка
За мні заплачена.

Та не одна кватирочка,
Та й не один колач,
Мого любка не видзнашно,
Бо мій любчик богач.

Та багатий мій миленький,
Багатий, багатий,
Та по десіть коровочок
Пасут коло хати.

Та по десіть коровочок,
По осьмеро коний,
Та мій милий та багатий,
Коби він здоровий.

А Я ЗГОРИ НА ДОЛИНУ

А я згори на долину
Помаленьки зийду,
Спечи, любко, пиріженьки,
Я до тебе прийду.

А я спекла, злагодила,
Та ек тому звичай,
Я поклала у челюсти,
Аби був горечий.

А я пекла, злагодила,
Шо би їв по людски,
А він пішов до другої
На печені клюцки.

А він пішов до другої,
А в тої нати́на,
Я бі́гме си не спам'є́тав,
Ци то ніч, ци днина.

Я верну́вси та до цеї,
Та й в неї си про́шу,
Так ми банно за книшиком,
Мало не голошу.

А ця була розумне́нька,
Замкла собі двері,
Не пусти́ла їго в хату,
Хоть би ломив двері.

Та пішов я до третої,
Подивився в шибку,
Икийс сидит на опе́цьку
Та й іграє в скрипку.

Я відти ше́ до одної,
Двері пома́цую,
Пусти, пусти мене в хату,
Най переночую.

А я двері не втворю́ю,
В хату не пускаю,
Таких, єк ти, легі́ників
На ніч не приймаю.

А я іду́ доро́гою,
Шо маю́ робити,

Я не годен попід хати
Голоден ходити.

А У ТЕБЕ ОЧІ СИНІ

А у тебе очі сині,
А у мене карі,
Великого щестя треба,
Аби вкупці спали.

Великого щестя треба,
Великої слави,
Аби наші оченета
Вкупці ночували.

ОЙ ВАСИЛЮ-ВАСИЛЕЧКУ

Ой Василю-Василечку,
Василю, Василю,
Купи мені коралики
На біленьку шию.

Купи мені коралики,
За лева, за лева,
Аби люди пізнавали,
Що я Василева.

ОЙ КОНИКУ ВОРОНЕНЬКИЙ

Ой конику вороненький,
Я на ті сідаю,
Та будь, мила, здоровенька,
Бо я ті лишаю.

Та лишаяю ті, лишаяю
На Бога світого,
Та ті прошу, наказую:
Не люби нікого.

Ой, куплю ти бинду файну,
Рантушок тоненький,
Щоби знала, пізнавала,
Що я твій миленький!

На тім боці вогонь горит,
На цім боці тешут.
Я нікого не любила –
Вже за мене брешут.

Цєї ночі опівночі
Місяченько в крузі.
Куди їдеш, мій миленький,
Моє серце в тузі.

Куди їдеш, мій миленький,
Де си виріжеш?
А ти своє коханечко
На кого лишеш?

Та лишею коханечко
На тебе самую,
Будь моя вірна, моя мила,
Вженюся з тобою.

Ой, чому ти не приходив,
Коли я казала?

Та не грими коло дверей, –
Я позамикала.

А не гримай ти у двері,
Не поломи замки,
Сама я си довідала,
Що йдеш від коханки.

Єк найшов їс другу любку,
Люби, утішайси,
Будь щісливий і веселий, –
Д'мені не вертайси.

А я з милим говорила,
Та й з милим я піду,
Коби-с мене, мій миленький,
Та не ввів у біду.

А як собі заспіваю,
Далеко мне чути,
Та на тото подвір'єчко,
Де маю я бути.

Та на тото подвір'єчко,
Та й до тої хати, –
Там я маю, молоденька,
Господарювати.

А я руту не сіяла,
Сама рута сходить,
Я милого не чарую,
Сам до мене ходить.

На ті гірці, на ті гірці
Пасе вівчар вівці.
Коби-с дала, дівко, вінок,
Дав бим ти всі вівці.

Хіба би я, легінику,
Розуму не мала,
Би я тобі за овечки
Свій вінок віддала.

А овечки розбіжутси,
Та й овец не буде,
А за мого та віночка
Мамчин гонор буде.

На тім боці буз-дерево,
На тім боці тоя,
Проси Бога, дівчинонько,
Що бис була моя.

Проси Бога, дівчинонько,
Що бим війшов з війська,
Щоби тобі на середу
Заплетена кіска.

У середу заплетена,
У четвер покрита,
А в п'єтницю до схід сонця
Дівчина завита.

Ой, кувала зозулиця
По кілю, по кілю,

А чи будеш, файний любку,
У селі в неділю?

А чи буду, чи не буду,
Тобі не питати, –
Не трохи я находивси
Коло твої хати.

А я ішла горі полем,
Поле заросило,
Ти самий до мене ходив,
Я ті не просила.

А до мене легіники,
Та й до мене хлопці,
А у мене на сволоці
Принада в коробці.

Та до мене легіники,
До мене, до мене,
А солодка черешенька
Назад хати в мене.

А солодка черешенька,
Та й солодкі груші.
Хіба мене той, не любить,
Що не має душі.

Та ек би я з Їворова,
Не так бим ходила, –
Запасочки дротовенькі
Назавше носила.

Запасочки дротовенькі,
Пацьорки великі,
А коники вороненькі
Вуздами накриті.

Яка гора високая,
А шовкова нитка,
Чому, любку, не приходиш?
Яка нічка видка.

Чому, любку, не приходиш?
Чому не буваєш?
Ци ти мамка заказала,
Ци ти другу маєш?

Мені мамка не казала,
Другої не маю, –
Через твої сусідочки
В тебе не буваю.

Ішов легінь з полонини,
Дівче воду брало,
А як легінь притуливси,
Дівче заплакало.

Але легінь притуливси,
Бо він парубочок,
А дівчина заплакала,
Втратила віночок.

Прийшла уна та й до хати,
Мама її клела,

“Але де ти, – каже, – доню,
Вінок заронила?”

“За горами, за водами,
Полотно білила,
Схилилася води брати
Віночок впустила”.

“А поможи, світий Боже,
Неділі діждати,
Треба людей ізбирати,
Вінчика шукати”.

“Та лишіт-ко, моя мамко,
Людий турбувати,
Та я буду молоденька
Вам правду казати.

Ішов легінь з полонини,
Легінь молоденький,
Та іздоймив із головки
Вінчик зелененький.

Та іздоймив із головки
Вінчик зелененький,
Поклав, поклав на голівку
Рантушок біленький.

Нащо тебе, легінику,
Так я полюбила,
Що я собі молоденька
Встиду наробила.

А я вчора прела клочі,
А нині повісмо.
Седь си, любку, коло мене,
Хоть най буде тісно.

Седь си, любку, коло мене,
Говори до мене,
Та най я си подумаю,
Що ти любиш мене.

Ой, седь собі коло мене,
Присунься близенько,
Та ци щиро любиш мене,
Ти моє серденько?

Ой, у саду керниченька,
У ню не дивлюси.
Судіт мене сусідоньки,
Що не віддаюси.

Судіт мене сусідочки,
Дуже добре знаю.
Служит милий мій при войську,
На него чекаю.

Служит милий мій при войську,
Дрібні листи пише:
“Обходиси ти поредно,
Я тебе не лишу”.

Ой, жениси, мій синочку,
Жениси, жениси,

Бери собі сиріточку,
Нічим не журиси.

А ек буде сиріточка
У Бога багата,
Будут воли і корови,
І велика хата.

А ек буде сиріточка
У Бога щіслива,
Будуть воли і корови,
І долечка мила.

МОЛОДИЧКО МОЛОДЕНЬКА

Молодичко молоденька,
Молодичко складна,
За нас двоїх бесідочка
Не є дуже ладна.

Та я ходив горі селом,
Та там си світило,
Там, де хотів повернути,
Там си загасило.

Тече вода з-під явора,
Серед барвіночку,
Єк то файно, що за жінку
Взев ти гуцулочку.

Гуцулков си народила,
Та й нев буду жити,

Та й гуцула в сардачині
Вік буду любити.

Та й не лишу я сардак свій,
В грідушках кітиці,
Запасочки дротовенькі,
Шо поміж спідниці.

В постільці ек я си вбую,
Волоки й ремені,
Та й фартушок вишиваний,
Фусточку зелену.

Люблю рідну Гуцульщину,
Я си тут родила,
Та й пляями з бисажками
Не раз походила.

Та й гуцула таки люблю
За прості звичаї,
Куда іде, то го чути:
В денцівочку грає.

Денцівочка з бузенини
Файно си басує,
Та й такого легіника
Любити пасує.

Кобис знала, моя мамко,
Що то любов може,
Тогди бис мені сказала:
“Помагай ти Боже”.

Ішов любчик у рекрути
Та ми наказував:
“Аби твоє біле личко
Ніхто не цілував”.

Та не бійси, мій миленький,
Не так воно біле,
Двадцять п'ять ми поцілює,
Ще і тобі буде.

Ой, хто люби та не знає,
Скажіть ему, люде,
Най си в любові не кохає,
У біді не буде.

Ой, хто люби та не знає,
Най си Богу молит,
А від любви великої
Най Господь боронит.

Коби в ріці не водиці,
Ми би не бродили,
Як би любка не хороша,
Ми би не любили!

Коби в ріці не водиці,
Я би не чалапав,
Коби любка не хороша,
Я би ї не сватав.

Ой, дівчина умирала,
Людий си питала:

“Чи не видко де музики,
Я би танцювала”.

Малий тиждень хорувала,
Бо робота була,
А в неділю подужіла,
Бо скрипочку вчула.

Бодай тебе, легінику,
Сушило, сушило,
Чому так си та не стало,
Єк си говорило?

А я вийшов на вулицю,
Та й зачъив гадати,
До котрої дівчиноньки
Старости пислати.

На тім боці, при потоці,
Ватерка си курит,
Ходім, братці, до дівчини,
Дівчина си журит.

На тім боці, при потоці,
Ватерка палає,
Ходім, браті, до дівчини, –
Дівчина вмирає.

На тім боці, при потоці,
Два качури в'ютси,
Надо мною молодую,
Два легіні б'ютси.

Коби-с знала, моя мамко,
Що може Михайло,
Тогди-бес мене вбирала,
Щонеділі файно.

Не бийтеси, легіники,
Я одного буду:
Куплю хустку Петрусеви,
Василева буду.

СЕЇ НОЧИ ОПІВНОЧИ

Сеї ночи опівночи
Солома горіла.
Прийди, прийди, мій миленький,
Я си розболіла.

На що ж ти си розболіла,
Чи на головочку?
Прийди, прийди, мій миленький,
Хоч на годиночку.

Ой, Маріє, Марієчко,
Ім'є твоє любе,
А хто твоє файне личко
Цілювати буде?

Мене буде цілувати
Той, хлопец-молодець,
В одній руці пістольчитко,
А в другій топорець.

Дай музиці рукавиці,
Шоби добре грала,
Дай дівчині горівчини,
Шоби танцювала.

Ой, кувала зозулечка,
Аж ліси колола,
А звідки ти, дівчинонько,
Ци не з Їворова.

Легіники молоденькі,
Про Бога згадайте,
Єк-сте мене зчарували,
Так ми раду дайте.

Єк-сте мене зчарували
У моїй коморі,
Не можуть ми раду дати
Нієкі дохторі.

Серце ми си розпадає,
Голова мя болит,
Див'ючиси на ті гори,
Куда мила ходит.

Куда мила походила
Білими ногами,
Туда трава шовковая
Лежит облогами.

Єк же мені та не мило
Травицю косити,
Ой, так мені та не мило
Дівчину лишити.

*Весільні
співання*

КОБИ МОГЛА УГАДАТИ

Коби могла угадати,
Коби могла вдати,
А ци ліпше дівочити,
Ци си виддавати.

Відій, ліпше дівочити,
Дівка файно ходит,
Нихто в неї не питає,
Шо вна дома робит.

Нихто в неї не питає,
Шо дома робила.
Куда пішла, відки прійшла,
З ким там говорила.

Кожна дівка ек віддастси,
То витак банує,
Бо від кіля, та й від плоту
Чоловік ревнує.

Бо від кіля, та й від плоту
Чоловік ревнує.
Шо вна Славайсу сказала,
Він і то рахує.

Мені можна говорити,
Мені можна пити,
В мене шепка на голові,
Знаю шо робити.

В мене шепка на голові,
Знаю що робити.
Коби прийшов в вечер д'хаті,
Треба жінку бити.

Коби прийшов в вечер д'хаті,
Треба жінку бити,
Бо вона каже, що вона слаба,
Негодна робити.

“Чого лихо ізварила,
Чьо не полатала,
Чьо так скоро лігла спати,
А так пізно встала?”

“Бійси Бога, чоловіче,
Я не пустувала,
В опівночі лігла спати,
А досвіта встала!”

Було ж міні, моя мамко,
Не давати їсти,
А ек прийшов у старости,
Було відповісти.

А ек прийшов у старости,
Зачев си фалити:
“В мене хата повна добра,
Будеш добре жити.

В мене хата повна добра,
Будеш добре жити.

Куда схочеш, туди підеш,
Та й не меш робити.

Куда схочеш, туди підеш,
Та й не меш робити,
Буду тебе шінувати,
Та й не буду бити!”

“Мама стара, я молода,
Гадали, що добре –
То дві мисці та й три ложці,
Ші й латана торба.

Та дві мисці, та й три ложці,
Ші хата старенька.
Я ші рочок не пожила,
Дитина маленька.

Я ші рочок не пожила,
Нідде не ходила,
А вже не раз була бита,
Та й всеке гостила.

А вже не раз була бита,
Та й всеке гостила,
Що ходити, та й робити
По світі не мило.

Що ходити, та й робити,
Вже не можу їсти.
Коби була тогди зразу
Пішла відповісти.

Коби була відповіла,
Коби була зразу,
Коби була відповіла
Коло перелазу.

Коби була відповіла,
То би була вдала,
Шо би така молоденька
Так не бідувала.

А я така молоденька
Мушу бідувати.
Тепер іди, моя мамко,
Міні помагати.

Тепер іди, моя мамко,
Міні помагати,
Було мене, молоденьку,
Ші ни віддавати.

Не думайте, люди добрі,
Шо я так співала.
Кожда мама не питає,
Лиш коби виддала”.

ВЕСІЛЬНА

Ой, у поли файне жито,
А за житом вода.
Не дай личко цілювати,
Дівчино молода.

Не дай личко цілювати,
З розуму си звести,
Не дай свою русу косу
Без братів розплести.

А в неділю на подвір'ю
Ші зорі сяли,
Два братчики русу косу
Сестрі розплітали.

А братчики розплітали,
Мамка розчісала,
Медком чоло помастила,
Віночок поклала.

Медком чоло помастила,
Файно спорідила,
Та й до того вінченічка
Доньку виріжела.

Ой, вивели на подвір'я,
Повели до коня.
Ти вже тепер не мамчина,
Та й не дедикова.

Ти вже тепер не мамчина,
Не чия, не чия,
Та лиш того легіника,
Шо фустка леліє.

А хусточка шовковенька,
За шепочков ружя.

Подивітси, люди добрі,
Йкого має мужя.

“Ой, братчики мої любі,
Єк ми добре жили.
Ви мене за один деньок
Навіки пропили.

Ой, братчики мої любі,
Єк ми парть тримали.
А ви мене за деньочок
Навіки продали”.

(II варіант)

Ой, у поли фayne жито,
А за житом вода.
Не дай личко цілювати,
Дівчино молода.

Не дай личко цілювати,
Зрадитись нікому,
Аби родичам не було
Встиду та й сорому.

Щоб родичам через тебе
Личко не испало,
Шоби тобі, дівчиночко,
Весілічко грало.

Єк меш іти, дівчиночко,
Корови доїти,
То знай, шо вінок дорожчий
Над усекі квіти.

Співаночку вна слухала,
Та й си не зрадила,
Вона добре дівочила,
Братів запросила.

У середу пополудню
Музики заграли,
Дружби деревце принесли,
А дружки вбирали.

Роб'ї ружі із паперу,
Деревце вбирают,
Та й до пані молоді
Файно си витают.

Несе скленку горівочки
Їй рідний таточок,
Та й подає на стів дружкам:
“Оце за віночок!”

Входить сумна, невесела
Її рідна мати,
Наступає день біленький,
Треба си збирати.

Цілу нічку забавлялись:
Гуляли, співали,
А у четвер до схід сонця,
Молоду вбирали.

А єк її ізбрали,
Віночок поклали,

Уна вклєкла коло стола
Прощіні казали.

Вклониласи пану Богу,
Всій своїй родині,
Усім гостям, та й сусідам,
Найменшій дитині.

“Дєкую вам, усі гості,
Шо ви приходили,
Через мене, молоденьку,
Здалєка трудились.

А вам, дружки й мої куми,
Шо ружі робили,
Та бажаю, щоб на світі
Многа літ прожили!

А вам, братчики рідненькі,
Шо ви помагали,
То бажаю, шоби в життю
Прикрости не мали!

Дєкую вам усім разом,
Та й буду просити,
Шо кому я не вгодила,
Прошу вибачєти”.

Посідали дружки, куми
На вороні коні.
Молода си уклонила:
“Бувайте здорові!”

Молода си уклонила,
Єк книгиня мила.
Сонце було на полудни,
Єк вна відходила.

Приїхали вни до церкви,
З книзем си вітали,
Їх у церкві повінчали,
Многа літ бажали.

На многа літ, на здоров'ї,
Газдуйте здорови,
Шоби у вас прибували,
Воли та й корови.

А ек війшли вни із церкви,
Колач розирвали,
Напилися горівочки,
Файно заспівали.

Приїхали вни до хати
Пана молодого,
Там музики файно йграли,
І народу много.

Приїхали вни до хати
На подвір'ю стали.
Там молодих обсипали,
Ші й меду давали.

А ек ввійшли вни до хати,
Сіли за столами,

Напилися горівочки,
Файно заспівали.

А приходит уже вечір,
Гості п'ють, гуляють,
А молоду із книгині
Уже розбирають.

Ізнімають вінок, ленти,
Квіти розбирають,
Роб'ї з неї молодицу,
В фустку завивають.

Слухай мене, молодичко,
Що хочу казати:
“Літа твої молоденькі
Треба забувати.

Лиш дес-колис пригадаєш,
Єк то давно було.
Через чісок невеличкий
Усьо си минуло”.

А ек була в свої мамки,
Співала, гуляла,
А тепер си на крісельцях
Тежко задумала.

Устань з крісла та й подекуй
Дєдеви та й мамі,
Що вни тебе подружили
В гонорі і в славі.

Слава Богу, що зробили
Молодицу з дівки,
Мені за цу співаночку
Півлітру горівки.

ОЙ, КУВАЛА ЗОЗУЛЕЧКА

Ой, кувала зозулечка
Угорі, угорі,
Заплакала дівчиночка
В маминій коморі.

Заплакала дівчиночка,
Та й заголосила.
А де ж тоти запліточки,
Що я їх носила.

А де ж тоти запліточки,
Шовкова косиця,
Вчере була дівчиночка,
Тепер молодиця.

Вчере була дівчиночка,
Биндочка леліла,
А сагодне на головці
Перемітка біла.

Перемітку раз узети,
Треба її золити,
Запліточки ек заплету,
Можу їх носити.

Ой, летіли дві ворони,
На землю линули.
У мамки си не набула,
Літа ми минули.

У мамки си не набула –
Вже си й не набуду,
Та по чому свої літа
Пізнавати буду?

Та лиш буду пізнавати
По тій калиночці.
Пишли літа марно світа,
Єк цвіт по водичці.

А ек була в свої мамки –
Бувало, бувало,
Та й за хатов калиночка
Стояла, стояла.

А ек мене, молоденьку,
Від мамки узєли,
Та й за хатов калиночку
Утели, утели.

Не рубайте калиночку –
Най калинка родит.
Ой, не беріт дівчиночку –
Най дівчина робит.

Ой, рубайте калиночку –
Вна вже відродила,

Беріт, беріт дівчиночку –
Вна вже відробила.

Та я їла калиночку,
Та й покараласи.
Мамка мене не давала,
Я поквапиласи.

Та я їла калиночку,
Покапала раз, раз.
Я гадала, молоденька,
Що видданій гаразд.

Єк би була, мамко, знала,
Що видданій лихо,
Я би була в тебе, мамко,
Ші сиділа тихо.

А ек була в свої мамки, –
Співала, гуляла,
А ек прийшла до свекрухи,
Всьо позабувала.

Було ж мені, моя мамко,
Хлібця укроїти,
Було ж мені, молоденькій,
Світок не гаїти.

Ци я тобі, моя мамко,
Хлібець переїла,
Що ти мені, молоденькій,
Світок загаїла?

А ЄК БУЛА В СВОЇ МАМКИ

А єк була в свої мамки
Одна-одиниця,
Я по воду не ходила,
Бо в саду керниця.

Я по воду не ходила,
Дривец не рубала,
Тільки я у свої мамки
Гаразду зазнала.

Єк була я в свої мамки,
Несла води лижков,
А то мамка біжит, крічит:
“А то, донько, тяжело!”

Єк пішла я до свекрухи,
Несу коновками,
А свекруха біжит, крічит:
“Ківай-ко ногами!”

Увійшла я та у хату,
Не успіла 'м сісти,
А вна мене застав'єє:
“Неси в поле їсти”.

Я си в неї запитала:
“Та де ж тото поле?”
А вна мені відповіла:
“Най ті колька вколе!”

А я була молоденька,
Вміла відповісти:
“Та най тоту колька вколе,
Шо варила їсти!”

ОЙ, У ПОЛІ ТОВАР, ТОВАР

Ой, у полі товар, товар,
По долині вівці,
Ой Господи милосердний,
Йкий то гаразд дівці.

Гаразд дівці, гаразд дівці
Парубки любити,
А видданій на парубка
Нієк си дивити.

А виддана на парубка
Лиш си подивила,
Чоловік вже си питає:
“Шо-їс говорила?”

“Бійси Бога, чоловіче,
Я не говорила,
Він на мене, я на него
Лиш си подивила”.

Дівчиночка молоденька
Куда йде, співає,
Молодиця молоденька
Куда йде, думає.

Дівчиночка молоденька
Куда йде, то скаче,
Молодиця молоденька
Куда йде, то плаче.

А єк тяжело ізробити
З каменя сопілку,
То так тяжело ізробити
З молодиці дівку.

Єк не тяжело ізробити
З тіста паланицу,
То не тяжело ізробити
З дівки молодицу.

КОЧЕЛИСИ ВОЗИ З ГОРИ

Кочелиси вози з гори,
Поломили свірні,
Не йди, дівко, за одівця,
Чекай свої рівні.

Не йди, дівко, за одівця
З чужої намови,
Буде тобі кривця іти
Із твої голови.

Буде тобі кривця іти,
Буде цибеніти,
Будут тебе проклинати
Одівцеві діти.

А одівець – не молодець,
Він жарту не знає,
Буде бити, зневажати,
Першу нагадає.

“В мене перша була ліпша,
Бо раненько встала,
Дрібні діти почесала,
Сніданічко дала.

А за тої та небіжки
Їлиси пиріжки,
А за цеї висвистьохи
Лиш фасуль потрохи!”

А я її не втроїла,
Та й тріла не дала,
Треба було шінувата,
Аби не вмирала.

ЗАШУМІЛА БУКОВИНКА

Зашуміла буковинка,
Єк си розвивала,
Заплакала дівчиночка,
Єк си виддавала.

Ой, не шуми, буковинко,
Та й не розвивайси,
Не плач, не плач дівчиночко,
Та й не виддавайси.

Та ек би я не шуміла
Така зелененька,
Та ек би я не плакала
Така молоденька.

Ой, не шуми, буковинко,
Доста листу буде.
Не плач, не плач, дівчиночко,
Гаразд тобі буде.

Не плач, не плач, дівчиночко,
Гаразд тобі буде,
Обмиєшси сльозоньками,
Єк води не буде.

ІДЕ ТУЧА ІЗ ЗАЛУЧЧЯ

Іде туча із Залуччя,
З-за Косова хмара.
А той Петро із Марічков,
Ото собі пара.

А ци пара, ци не пара,
Будем парувати.
Тепер Петро із Марічков
Мусі газдувати.

А КУВАЛА ЗОЗУЛИЦЯ

А кувала зозулиця
На хаті, на хаті.
У нашої молодії
Дружки пелехаті.

Ой, дружба, дружба, дружба,
Гірка твоя служба –
Цілий тиждень веселивси,
Без дружки лишивси.

Сміяласи дружка, дружка,
З мого капелюха,
А я з неї не сміявси,
Що вна клепавуха.

Виддавала мене мамка
За широку воду,
Та й на чужу стороночку,
Далеко від роду.

А я озму ружу-квітку
Та й пущу на воду.
Пливи, пливи, руже-квітко,
До мого роду.

Пливи, пливи, руже-квітко,
Пливи до Дунаю,
Вийде мати воду брати,
Ти прилинь до краю.

А ек вийшла, вийшла мати
В Дунай води брати,
Єк уздріла ружу-квітку,
Зачела плакати.

Ой, чого ж ти, руже-квітко,
Отак побліділа,
Відий, моя рідна дочка
Дуже помарніла.

Вона взяла квітку-ружу,
Понесла до хати:
“Ти порайси, чоловіче,
Я йду доньки знати”.

Вона іде, вона іде,
Людий си питає,
Та ци дужа, ци здорова,
Ци гаразд си має.

Та ци дужа, ци здорова,
Ци гаразд си має.
Донька сидит коло вікна,
Синці обзирає.

“Сідай, мамко, коло мене,
Далеко від мене,
В мене тіло поразеньке,
Не порази мене.

В мене тіло поразеньке
Укусила бджілка”.
“Чого тебе не кусала,
Поки була дівка”.

“А вна мене не кусала,
Високо літала,
А тепер ек си знизила,
Нараз укусила”.

“Та я буду води нести,
Буду розливати,

Та лихого зетя маю,
Буду проклинати”.

“Неси, неси, мамко, воду,
Давай людям пити,
Мою долю не проклинай,
Бо мені з нев жити”.

МЕНЕ МАМА ВИДДАВАЛА

Мене мама виддавала,
Та й казала: “Синку,
Абис д’міні приїхала,
Сім рік у гостинку”.

А я мамки послухала,
В сім рік приїхала,
Мамка мене не пізнала,
В людий си питала.

Мамка мене не пізнала,
В людий си питала:
“Та чом твоя квітовинка
Так дуже зів’яла?”

А я тогди молоденька,
Та лиш заплакала:
“Шо ти мене, моя мамко,
На сторону дала”.

* * *

Послухайте, люди добрі,
Що хочу казати:
Та я хочу про дівчину
Співанку співати.

Ой, то жито, ой, то жито,
Жито не пшениця,
Не дай личко цілювати,
До самого кінця.

Не дай личко цілювати,
З розуму си звести,
Бо не знаєш, тільки маєш
Коси свої плести.

Щоби тобі, дівчиночко,
Личко не палало,
Щоби твоїй родиноньці
Встиду не бувало.

Щоби твоїй родиноньці
Встиду не бувало,
Аби тобі, молоденька,
Весіле заграло.

Дружби деревце принесли,
Дружки убирають,
Та вже нашу молоденьку
До шлюбу збирають.

Та вже нашу молоденьку
До шлюбу збирали.
Тато з мамов на голівку
Віночок поклали.

Та декую, тату й мамо,
Шо ви мні кохали,
Шо ви мені на голівку
Віночок поклали.

Ой, декую музикантам,
Шо файно іграли,
Та бажаю, щоб багато
Грошей назбирали.

Ой, декую я кухаркам
За ваш труд, роботу,
Та бажаю, щоби в життю
Не мали клопоту.

ОЙ, ШО ТО, ДІВЧИНОНЬКО

Ой, шо то, дівчинонько,
Шо тобі си стало,
Шо тобі в твоєму селі
Хлопців не ставало.

Та є доста в мому селі,
В чужому файніші,
Та найшовси в чужім селі
Хлопец молодіший.

Ой, що ж тобі, файний хлопче,
Що тобі си стало.
Хіба тобі в твоєму селі,
Дівок не ставало.

Та є доста в моєму селі,
В чужому файніші,
Та найшлиси в чужім селі –
Дівки молодіші.

Ти гадаєш, дівчиночко,
Що ти си виддала,
Ти лиш собі на голівку
Бідочку наклала.

Не дивиси, дівчинонько,
Що милий смієси,
Він є доста та поганий,
Лиш не признаєси.

Не дивиси, дівчинонько,
Що стелина мита,
Не раз будеш утікати
Сперед него бита.

Не раз будеш утікати,
Не раз будеш в лісі,
Не раз будеш ночувати
З горобцями в лісі.

ВИДДАВАЛА МЕНЕ МАТИ

Виддавала мене мати
Таку невеличку,
Що не вміла усадити
У піч паланичку.

Летів ворон через хату
Та й загубив кістку,
Слава Богу світенькому,
Маємо невістку.

Ой, червона бурачена,
А зелена гичка,
Вчере була дівчинонька,
Тепер – молодичка.

А чиє це вісілічко?
Пана молодого!
А я собі заспіваю,
Що кому до того.

А я собі заспіваю,
А я собі фівкну,
Може багач одуріє –
Даст за мене дівку.

А я піду на весіле,
Гуляю, гуляю,
Я своїми постолами
Порох вимітаю.

Гуляй, доню, не бороню,
Та й нагуляєшси,
Бо ек підеш за нелюба,
То задумаєшси.

Та ек підеш за нелюба,
Та й за лиху долю,
Не меш чути, втікаючи,
Землі під собою.

ПИШЛА БИ Я НА КЛАДОЧКУ

Пишла би я на кладочку,
Коби я не впала,
Пишла би я за файного,
Коби мамка дала.

А я пишла за файного,
Файний зачєв бити,
Та шоднини, шогодини
За віном гонити.

А я прійшла до дєдика
За віном, за віном –
Сидит дедик на порозі
З коленим поліном.

Сидит дедик на порозі,
А мамка на печі,
Таке мені віно дали –
Котєтко з-під печі.

“Іди, доню, царинками,
А коті плотами,
А свекруха ме гадати,
Шо ти йдеш з волами”.

А свекруха си вкучала,
Обмила дійницю,
Зараз, зараз невісточка
Прижене телицу.

А свекруха си вкучала,
Обмила коновку,
Зараз, зараз невісточка
Прижене коровку.

Вна побігла до керниці
Та й у опліт сіна,
Єк уздріла, шо то коті,
То лиш собі сіла.

Єк уздріла, шо то коті,
Вна заголосила:
“Ци ти лиш це в свої мамки,
Дочко, заслужила?”

Шо ш ти, моя невісточко,
У мамки робила,
Шо тіцько ти в свої мамки
Віна заслужила?”

“Та я нічо не робила,
Лиш на вечорниці, –

Таке мені віно дали,
Що лізе в полиці”.

А ШО Ш ТОБІ, МОЛОДЕНЬКА

А шо ш тобі, молоденька,
Таке си не снило,
Шоби в тебе на столику
Деревце зацвило.

А ми цеє деревечко
Вберем колачами,
Шоби наші молодєта
Стали багачами.

Ой, кувала зозуличка,
Сіла на їличку,
Зараз тато із матусев
Зав'єжуг косичку.

Ой, заплач-ко, молоденька,
Поки-єс книгинев,
Аби тогди не плакала,
Єк будеш ґаздинев.

У НЕДІЛЮ РАНО

У неділю рано
Всі дзвони дзвонили,
Але ще раніше (2 р)
В цім домі засвітили.

А Маруся рано встала,
Та й до слюбу си збирала.
Ой, іди, донько (2 р)
До Божого дому,
Головку склони, ручки зложи,
Та й запроси щиро Бога, (2 р)
Шоби тобі добра доля.
Я тобі даю, шо в домі маю,
Лиш долі ті не вгадаю.

А КОВАЛА ЗОЗУЛИЦЯ

А ковала зозулиця
З чорними очима,
Та не гуляв, та й не буду
Другим за плечима.

На тім боці при потоці
Вбив половик ґаню,
Ой, уже та по весіллю
Та й по видриганю.

*Застільні
співання*

ОЙ, ЗАЦВИЛА ФАСУЛИНА

Ой, зацвила фасулина
Від землі до стелі,
Єк газдиня заспіває,
Всі гості веселі.

Газда файний, газда файний,
Газдиня ше краща,
Ходит собі коло гостей,
Єк зірничка ясна.

Ходит собі коло гостей,
Та й гостей голубит,
А вна гості та приймає,
Бо вна гості любить.

А ек гості сходилиси,
Газда звеселивси,
А ек гості си всиділи,
Газда зажуривси.

Ой, ви файний господарю,
Не сердьтеси на нас,
Ми ші трошки побудемо,
Та й підемо зараз.

Гості наші делікатні,
Гості наші пишні,
Ніжки би вас не боліли,
Шо ви до нас прийшли.

Ніжки би вас не боліли
Ніколи, ніколи,
Би-сте були веселенькі,
Єк зозулька в поли.

Гості наші делікатні,
Ви їжте та й пийте,
Чого нема на цім столі,
Прошу вибачейте.

ОЙ, КАЗАЛА ЦИМБАЛЮЧКА

Ой, казала цимбалючка
Та й цимбалюкови,
Аби-с не грав, цимбалюку,
До ночі ніколи.

А скрипочка файно йграє,
А дудочка дує,
А гуцулка руки ломит,
Шо гуцул данцує.

А У ЦЕГО ТАЖЕ СВАТА

А у цього таже свата
Хата під побоєм,
Дают їсти, дают пити,
Ми не супокоем.

Та я люблю цього свата,
Та й сватові діти,
Та я люблю в цього свата,
За столом сидіти.

Та у цього таже ґазди
За хатов береза,
Та я би тут не співала,
Єк би я твереза.

Та у цього таже ґазди
Та за хатов вільха,
Поки піду до домочку,
Я ші вип'ю скілька.

Та я не п'ю горівочку,
Лиш губки мочєю,
Єк не прийду додомочку,
То си покочею.

Люблю пити горівочку,
Пивом запивати,
На лавицу лічи спати,
З-під лавиці встати.

ОЙ, КОВАЛА ЗОЗУЛИЦЯ

Ой, ковала зозулиця
На чотири канта,
Дуже хочу я випити
Та й до музиканта.

А, сараку, музиканте,
Єк ти файно йграєш,
Дай ти, Боже, вік здоров'я,
Ше бірше, ек маєш.

Ой, ковала зозуличка
В дубочку, дубочку,
Дай вам Боже здоров'їчко,
Любий Міхайлочку.

Ой, та вудка баламутка,
Най си вудка зов'є,
До вас, ґаздо Василочку,
Дай, Боже, здоров'ї.

Ой, ковала зозуличка,
Та й буде кувати.
Та прошу вас горівочку
Від мене приймати.

Та дай, Боже, вам здоров'ї,
Ви мусите пити,
Моя рука дуже в'єла,
Не годна держети.

А казала жидівочка,
Та й казав жидочок,
А шо зверхи горівочка,
На споді медочок.

СИДИТ ДОМАШНІЙ ҐАЗДА В КУТІ

Сидит домашній ґазда в куті,
Та й думку думає,
Коли оцих п'єних гостей
Ізбутиси має.

Не думайте так дуже, газдо,
Нічого думати,
У вас такі оці гості,
Що мут ночувати.

А Я ПІДУ В ЛІСОК ТРІСОК

А я піду в лісок трісок,
По букове листі.
Та ніхто би не заспівав,
Що це за нещесті.

На тім боці при потоці
Водиця клекоче,
А горівка ші співає,
А пиво – не хоче.

А від пива болит шия,
Вид вина – голова,
Єк си нап'ю горівочки,
Тогди я здорова.

Єк си нап'ю горівочки
Я літер, півлітер,
Тогди я так заспіваю,
Що завіє вітер.

Єк си нап'ю горівочки,
Тої завірюхи,
Здаєми-си, що світ – гарбуз,
А люди, єк мухи.

Скакав баран через паркан,
На нім сива вовна,
Пила би си горівочка,
Аби флешя повна.

Ой, ви пийте горівочки,
Пийте до порядку,
Аби штири кочували,
А п'ятий ніс шепку.

Ой, ви пийте горівочки,
Пийте до путері,
Аби штири кочували,
П'ятий втворев двері.

ГОРІВОЧКО-РОЗОРОЧКО

Горівочко-розорочко,
Люблю тебе пити,
Лиш не люблю, горівочко,
За тебе платити.

Горівочко-розорочко,
Даю за ті злото,
А ти мене, горівочко,
Тручиеш в болото.

Та ек будеш, горівочко,
Мені гонір вести,
Буду тебе хоть де пити,
Ші й додому нести.

А ви пийте, куда пийте,
А до мене пийте,
Я вам пугарь не забав'ю,
Вип'ю та й постав'ю.

Я вам пугарь не забав'ю,
Горівки не лишу,
А ек піду данцувати,
Лиш си поколишу.

А ек піду данцувати,
Лиш си похитаю,
Кого люблю, не забуду,
Любити гадаю.

СПІВАНКА ПРО ГОРІВКУ

Послухайте, люди добрі,
Що хочу казати,
А я хочу про горівку
Дешо заспівати.

А горівку добре мати,
Й де-с коли-с вживати,
Дуже добре горівочку
В себе в хаті мати.

Бо горівка добрим ліком
Собі та й худобі,
Добре випити горівки
Єк болит у горлі.

Добре випити горівки,
Лиш коби з-за чого,
Аби потому ші не було
Та й біди з-за того.

Бо горівка оковита
Так си називає,
Сімдесят сім кондовітів
Вна у собі має.

Єк чоловік трохи вип'є,
Він у тварь змінити,
Він заплаче, заспіває,
Потім засмієтси.

Теперішня уже молодь
Відваги не має,
За гріш вип'є горівочки,
А за десіть показати знає.

Єк збереси гурток хлопців,
П'ють і попивають,
Потім ідуть дорогою,
Людий нападають.

Котрий дужий та здоровий,
Їм си не вступає,
Їго наб'ють, а потому
Єднанки шукають.

Та ек їго заєднають,
То так обійдеси,

А екшо ні, то перед судом
Сидіти прийдеси.

У ту клітку два-три рази
На лаву сідають,
А суддя із прокурором
Їм статтю читають.

Так присуді два-три роки,
Треба відбувати,
Та цису науку довго
Треба пам'єтати.

Та це усе за горівки
Так си файно склало,
Бо люди п'ють та й гуляють,
Клопоту замало.

Та не один уже пропив
Зароблені гроші,
Діти голі і голодні
У хаті голосі.

І не одна чоловіка
Свого проклинала,
Отакими словечками
Вна їго назвала.

“Та воліла я скочити
Головов в керницю,
Шо мала я виддаватис
За тебе, п'їницю!”

Бо чоловік ек нап'єси,
То любки шукає,
А про жінку та про діти
Нічого не дбає.

А у любки є чоловік
І синок маленький,
Але любка зазирає,
Де мужик п'їнений.

Каже вона, що молода,
Треба икос жити,
То чого вона повинна
Одного любити.

Лишит жінка чоловіка,
А чоловік – жінку,
Блуді містом, лісом, лугом
Все через горівку.

Послухайте, люди, далше,
Шо то за горівка,
Бо ни одна при горівці
Віддаласи дівка.

Не одного засудили,
Шо варив горівку,
І нідде би без горівки
Не засватав дівку.

І не один п'єний шофер
Розгромив машину,

На вік людей покалічив
І самий загинув.

Оце юда – не горівка,
Кажут старі люди,
Кортит дівки і горівки –
Газди з тебе не буде.

А ек хоче послухати,
Я вам правду скажу,
Кілько пити горівочки,
Кожного поражу.

Тільки пити горівочки,
Шоби несли ноги,
Най чоловік у білий день
Не блудит з дороги.

А ек він забірше вип'є,
То старший від Бога,
Їму вода ци болото –
То одна дорога.

Та до того ще бувають
І такі моменти,
Шо украдут в него гроші
І всі документи.

Він у голу почухавси,
Шо має робити,
Документи вибирати,
Треба штраф платити.

І не один дуже рано
Шукав свої згуби,
Не одному пси у шанцях
Облизали губи.

Подивітси, люди добрі,
Шо може п'їниця:
Голий ек пень, дурний ек цап,
Обідрані лиця.

Не один вже зарікавси,
Шо не буде пити,
Буде буфет обходити,
Поки буде жити.

А шо з того, шо зарікси –
Нічо не поможе,
Заступити би від злого,
Милосердний Боже.

Заступити ту п'їницю
Від чарки горівки,
А злодія – від напасти,
Старого – від дівки.

Бо старому вже до дівки
Не послужі ноги,
А п'їницю та горівка
Ізведе з дороги.

Бо кілька з ким не п'янствував,
То грошей не має,

А він ходит буфетами,
В вікна заглядає.

А ек уздрит знакомого,
То зачне просити,
А той мусит відчіпного
Сто грамів купити.

Далі каже: “Голубчику,
Ти такий хороший,
Та ек би я випив пива,
Та не маю грошей.

Єк би ти знав, брате милий,
Єк я пиво люб’ю,
А ек буду мати гроші,
Я тобі видкуп’ю”.

Та не один за горівку
Дав би си карати,
Та за сто грам він пристав би
Козу в Пістинь гнати.

І не один був багатий,
Посідав маєтки,
Він все пропив і прогуляв
До послідної нитки.

Вже маєтки він не проп’є,
Маєтків не має,
Лише штани і куфайку
З себе пропиває.

Послухайте, люди добрі,
І на вус мотайте,
Та послідні штани з себе
Ви не пропивайте.

Бо рваному вийти з хати,
То так не годитси,
Із такого чоловіка
Корова смієтси.

Та вже доста цу горівку
Всеко обзивати,
Без горівки на забаві
Годі заспівати.

Без горівки цінний товар
Ніхто не купує,
Без горівки ніхто в житю
Нідде не баює.

Я вам щиру правду кажу,
Ви мені повірте,
Двісті грамів наливайте,
Кілішком не мірте.

І не раз я так напивси,
Шо рипів зубами,
І не раз я в своїм житю
Переспав з жібами.

Ну шо мені вже лишилось
Небагато жити,

То дивітси: де і з ким
Мед-горівку пити.

ПРО П'ЇНИЦУ

Послухайте, люди добрі,
Шо хочу казати,
Про п'їницю у столові
Хочу заспівати.

Не один іде в столову,
За столик сідає,
А до него і ще дев'ять
За стів поспішає.

Вни за столик посідали,
Столик обкружили,
А ті дев'ять десетого
Від грошей обпили.

А десятий тоже п'єний,
На стів си спирає,
А буфетчик із столови
Їго виганяє.

“Ой, иди ти, – каже, – дурню,
Бо я закриваю, –
В тебе грошей уже нема,
Я це добре знаю.

В тебе грошей доста було:
Тридцять і чотири,

А єк ішов із столови,
Лиш два си лишили.

Тоти два лиш си лишили,
Шо я видав здачі” –
Кождий п’єний при горівці
Пропив би і гачі.

А ті гроші у касиря
В шухляді знайдутси,
А ті дев’ять з десетого
Добре посміютси.

Він там мало та й набувси,
Та й мало напивси,
А єк війшов на вулицу,
Та й перевернувси.

Ой, упав, перевернувси,
Ніхто не здоймає,
Найшли їго тіжкі болі –
Страшенно згибає.

Ой, страшенно він згибає,
Аж си захлинає,
Він не знає, шо му жінка
Ратунку не дає.

Бо жінка є котра добра,
Вна добре працує,
А він прийде додомочку,
Буків їй фасує.

Ой, буків він їй фасує,
Дитина в колисці,
Нема хліба на столику,
Ні молока в мисці.

Нема хліба на столику,
Бо він не купує,
Бо в столовій пропиває,
А в ревци ночує.

Ой, у ревци він ночує,
Жеба їму співає,
Він гадає, що то любка
Любит та й кохає.

Жеба їму заспівала:
“Кумцю-куме-кумі,
Ти бе-с зо мнов в ревци не спав,
Єк би ти в розумі.

Ти бе-с зо мнов в ревци не спав,
Єк би ти в розумі,
Ночував бе-с в теплій хаті,
Жінці на ручині”.

Бо жінка си народила
Дітий обходити,
А чоловік народивси
Грошей зароб'єти.

Добре пити, файні браття,
Тоту горівочку

На весілях та толоках,
В веселім домочку.

Бо в столові нема брата
Та й того сусіда,
Бо в столові під столиком
Є схована біда.

А та біда ісхована,
Вна си підслухає,
А що п'єний заговорит,
А що заспіває.

А що п'єний заговорит,
А що заспіває,
Зазирає, кілька грошей
У пулярци має.

Горівочка є у флешці,
А пиво у бочці,
Нідде того смаку нема,
Єк у столовочці.

Столова є дім великий,
Там нові тарелі,
Та не одного з столови
Виверли за двері.

Виверли їго за двері,
Та й там попобили,
Бо не слухав, що му вчені
Люди говорили.

Вчені люди у столову
Також повертають,
Вип'ють одну скленку пива,
Додому вертають.

Ой, кувала зозулиця,
Попід крильця сива,
Ой, уже си про п'їницю
Співанка скінчила.

ЗАСПІВАЙМО, ХЛОПЦІ, ТУТКА

Заспіваймо, хлопці, тутка,
Поки є нас купка,
Бо ек ми си розійдемо,
Вже си не зійдемо.

А ек ми си розійдемо
На широке поле,
То вже ми си не зійдемо
До купки ніколи.

ОЙ, НАПИВСИ КУМ ДО КУМИ

Ой, напивси кум до куми,
Кума – до Макія,
Шоби наша протривала
Ціла компанія.

Компанія п'є горівку,
Компанія курит,
Та най нашев компанієв
Ніхто си не журит.

Кому біда, кому біда,
А нам біди нема,
Нашу біду в полонині
Припадає зима.

Ой, напивси кум до куми,
А кума – до свахи,
Відів, буде рання весна,
Бо співають птахи.

Відів, буде рання весна,
Бо пташка співає,
Що найменша галузина
Вна си розвиває.

*Полоньські
співання*

А сегодне гоя, гоя,
Та ші завтра гоя,
А позавтрю до роботи –
Головочко моя.

Головочко нещеслива,
Шо я наробила:
Полюбила вівчерика
За грудочку сира.

Покушію того сира –
Сирец солоденький,
Подив'юси на вівчєря –
Вівчєрь молоденький.

ОЙ, ІШЛА Я В ПОЛОНИНКУ

Ой, ішла я в полонинку,
Ішла я, ішла я,
Питалиси вівчєрики
Чія я, чія я.

“Ой, відки ти, дівчинонько,
Та й відки, та й відки,
Ци не з тої полонинки,
Шо родит їгідки?”

“Ой, не ваша, вівчєрики,
Не ваша, не ваша,
Бо я собі сподобала
Легіня Михася”.

СПІВАНОЧКИ МОЇ МИЛІ

Співаночки мої милі,
Де я вас подіну,
Понесу вас в полонинку,
Горами розсію.

Будут туди вівчерики
З вівцями ходити,
Співаночки мої любі
Будут находити.

ОЙ, ЄКБИ ТО НЕ КОРОВИ

Ой, екби то не корови
Та й не овечета,
Не були би в полонині
Молоді дівчета.

Ой, екби то не корови
Та й не білі вівці,
Не були би в полонині
Молоді легінці.

Ой, вівчєрю-золочєрю,
Дай молочка пити,
Буду тобі помагати
Вівці сокотити!

ОЙ, ПІДУ Я В ПОЛОНИНКУ

Ой, піду я в полонинку,
Ой, піду я лугом,

Там мій милий-чорнобривий
Оре новим плугом.

Ой, піду я до милого,
Понесу му їсти,
А він мене поцілює
Та й запросит сісти.

ОЙ, ІДУ Я ПОЛОНИНКУ

Ой, іду я полонинку
Та в полониночку,
Ци не розбив буйний вітер
Мою колибочку.

Єкшо розбив колибочку,
Буду поправ'єти,
Та шє буду одну зиму
Вівці дозирати.

Ой, піду я в полонинку
Травицу косити,
Озму з собов я дівчину
Водицу носити.

Молодії вівчерики
На сопілці грают,
Та із тої криниченьки
Води набирают.

ТА Я СОБІ ЗАСПІВАЮ

Та я собі заспіваю
Коло кошарини –

Піде голос попід колос,
Поверх полонини.

Ой, піду я в полонинку
Та в полониночку,
А там буду пригинати
Вівцям калиночку.

На високій полонині
Косиця зів'яла,
Не взяв мене данцувати –
Я й так не стояла.

ОЙ, ЗЕЛЕНА ПОЛОНИНА

Ой, зелена полонина,
Зелена, зелена,
Я би на ній вівці не пас,
Їк би не Олена.

Коли тоти гуселечки
Учую, учую,
По три ночі, по чотири
Дома не ночую.

ОЙ, ПІДУ Я В ПОЛОНИНКУ

Ой, піду я в полонинку,
Зрубаю калинку,

Вівчерь вівці завертає,
Та грає в телинку.

Вівчерь вівці завертає,
Здалека їх гонит,
Пишли вівці в полонинку,
А єгнета в поле.

Пишли вівці в полонинку,
Наперед – біленькі,
А за ними вівчерики
Самі молоденькі.

Один вівчерь пасе вівці,
Другий ватагує,
Третий пече колачета –
Дівочкам дарує.

ОЙ, ЧОГО Ж ТИ, ПОЛОНИНКО

Ой, чого ж ти, полонинко,
Навесні весела?
Бо до неї йдуть овечки
З десетого села.

Ой, сумує полонинка,
Сумує, сумує,
Що вже вівчерь в полонинці
Вівці не зимує.

Запирає вівчерь стаю,
Воротечка збоку:

“Будь здорова, полонинко,
До другого року”.

“Ой, вівчерю, вівчерику,
Покинь овечета”. –
“Не покину – хоть загину,
Бо люблю дівчета”.

НА ЗЕЛЕНІЙ ПОЛОНИНЦІ

На зеленій полонинці
Вітер повіває,
А там вівчерь пасе вівці,
В сопілочку грає.

Ой, їхала гуцулочка
З верьха, з полонини,
Загубила підківочку
З сивої кобили.

Ой, конику вороненький,
Білокопитистий,
Завези ми в полонинку
На верх каменистий.

А я війду в полонинку,
Стану на кедринку:
Вівчерь вівці загонєє,
Грає на телинку.

Ой, ика ж ти, полонинко,
Весела, весела,

Єк приженут люде вівці
З десетого села.

ЧОРНОГОРА ХЛІБ НЕ РОДИТ

Чорногора хліб не родит,
Не родит пшеницю,
Викохує вівчєриків,
Сирок і жєнтицю.

Чорногора хліб не родит,
Нічим і орати,
Виховує вівчєриків,
Як рідная мати.

Але у тій полонині
Мраки си знизили,
Молоденькі вівчєрики
Вівці розгубили.

*Соціальні
співання*

ДАВНО ЛЮДЕ ДУЖІ БУЛИ

Давно люде дужі були,
Бо легко робили,
А шосвета, шонеділі
Гуляли та й пили.

Мали ґрунту без рахунку,
Держели худобу,
Єк пішли си набувати:
Поверх тижня добу.

Нема ґаздів в понеділок,
Нема й у вівторок,
Мусів слуга укутати
Коровочок сорок.

Єк укутав сім пар волів,
Овец з бугаями,
Прийшли ґазди в понеділок
З довгими носами.

Прийшли ґазди в понеділок,
Полігали спати,
Мусів слуга їм зварити
І на піч подати.

В понеділок та й в середу,
В п'єтничку говіли,
Та й із горшка цілий тиждень
Кізе м'єсо їли.

Ой, носили білі ґачі,
Кожухи цапові,
Молодички у халошнях,
А фустки – шовкові.

Молодички у халошнях,
Запаски крашені,
Молодчики з топірцями,
Широкі ремені.

Молодчики з топірцями,
Ші й з барана шепка,
А крисаня на голові
Файна, зачочена.

Дітий в школу не пускали,
Боялися пана,
А за кожду дитиночку
Давали барана.

А ек мали одного сина,
Дужі та багаті,
Єк він ішов та й до бранки,
Шили перші ґачі.

Єк убравси в перші ґачі,
Заперезав боки,
Шо далеко бранка була,
Не так, ек теперки.

Взєли хлопця молодого,
Ой, до войска взєли,

Старий дідो та й із бабов
Дома си лишили.

Старий, сивий зажуривси,
Шо має робити,
Він продає штири воли
Сина викупити.

Він продає штири воли
Та й п'єту телицу,
Та й подає панам гроші
За таку дурницю.

Повернувси син із войска,
Каже, що він видів:
“Я би бірше та й не пішов,
Бо я би там знидів.

Я не знаю, ци то школа,
Ци то ика церква:
Стоїт хата поверх хати,
А зверхи ше трета!”

Старий, сивий та й із сина
Свогого смієси:
“То не школа, то не церква –
То двори дідицькі”.

Ой, такі-то давно люди
Нерозумні були,
Шо никуда не ходили,
Нічого не чули.

Ой, кувала зозулечка
В попа на ганочку,
Та й декую, Парасочко,
За ту співаночку.

Ой, кувала зозулечка,
На вітер си здула,
Я би цисе не співала,
Єк би так не було.

ГУЦУЛКОВ СИ НАРОДИЛА

Гуцулков си народила,
Та й нев буду жити,
Та й гуцула в сардачині,
Вік буду любити.

Та й не лишу я сардак свій,
В грідущках китиці,
Запасочки дротовенькі,
Шо наміж спідниці.

В постільці ек я си вбую,
Волоки й ремені,
Та й фартушок вишиваний,
Фусточку зелену.

Люблю рідну Гуцульщину,
Я си тут родила,
Та й пляями з бисажками
Не раз походила.

І на дримбі дубельтовій
Буду вигравати,
Кожде літо, ек ше буду
Товар завертати.

Та й гуцула таки люблю
За прості звичаї,
Куда іде, то 'го чути:
В денцівочку грає.

Денцівочка з бузинини
Файно му басує,
Та й такого легіника
Любити пасує.

Тут смереков всюди пахне,
І трави пахучі,
Та й водички з головички
Нап'юси, ідучи.

Люблю бринзу і кулешу,
Та й ше буженицу,
Та й банужец із гуслінков –
У піст чи в масницю.

Та й кінчью я співати
Свою співаночку,
За співанку – небагато,
Лиш пива скленочку.

ТЕЧЕ ВОДА З-ПІД ЄВОРА

Тече вода з-під євора,
Та й через долину,
Єк то файно, що ти, друже,
Взев собі дружину.

Тече вода з-під євора,
Та й серед барвінку,
Єк то файно, що ти, друже,
Береш українку.

Тече вода з-під євора,
У зеленім гаю,
Дай їм, Боже, добру долю,
В українськім краю.

ПІД ГОРОЮ, НАД РІКОЮ

Під горою, над рікою,
В нашом милім краю,
Там село моє ридненьке,
Туда поглідаю.

При горбочку, при садочку,
Там моя хатина,
А в хатині тато й мама –
Вся моя родина.

А нема у світі друга,
Єк отець та й мати,
Нема в світі милішого
Від рідної хати.

СПІВАНКА ПРО МОДУ

Ци ви чули, люди добрі,
Шо за нова мода,
А від війни вна панує
В нашого народа.

Давно були добрі люди,
Уни з Богом жили,
А шосвета, щонеділі
До церкви ходили.

Вни до церкви та ходили,
Постільці свидненькі,
Ѓачі з сукна та й онучі,
Волички біленькі.

Теперішна уже мода
Таки цим гордує,
То патинки, то панчішки
Назавше купує.

А старими та ґачима
Каглу затикає,
Йде до жида, купит рейтки,
Зато довги має.

Купив рейтки, купив куртку,
Капелюх плюшевий,
За капелюх – шмат щетини –
Уже пан готовий.

Іде панок дорогою
Та гуки віддує,
У старшого чоловіка
Розуму пробує.

А що з того, що у штани
Сорочку запхає,
Їму голод кишки поре –
Він нічо не має.

Давно були добрі люди,
Бо були багаті,
Вни держели тридцять коров
І телета в хаті.

Тридцять коров, тридцять коров,
Ше телиц до двадцять,
Стадо коней, сорок овец,
Свиний кільканацять.

Теперішна уже мода
Таки цим гордує,
Старі хати розбирає, –
Вілії будує.

Склові двері, склові ганки,
Ші високі сходи,

До такої уже хати
Коровки не ході.

Каже жінка чоловіку
Корову продати:
“Я не буду дрискулянку
До покою гнати”.

Мав корову, мав телицу,
Продав за дурницю,
Купив жінці панський мундур –
Шовкову спідницю.

А жіночка ек си вбрала,
Перед люстра стала,
А грабельки поломила,
А сапу продала.

А грабельки поломила,
А сапу продала,
Кожівочку порубала,
Ватерку наклала.

Декую своїй мамці,
Шо мні породила,
Шо я така молоденька
По пански ходила.

А я буду, хло’ ходити,
Нічо не робити,
Буду іти межи хлопці,
Сир, масло гулити.

Один деньок, другий деньок,
Ніхто не приносить,
Бере паня луб на лице,
Йде молока просит.

А вна іде та просити,
Ніби це купити,
Вітер віє у кишени –
Нема чим платити.

“Вибачейте, господині,
Я си замила,
Я спідницю другу взела,
Ту, з грішми, лишила.

Я спідницю залишила,
А масло не лишу,
Я вам завтра до обіда
Служков гроші пришлю”.

Один тиждень, другий тиждень
Вна не присилає,
А лиш ходит межи чилідь,
Далі набирає.

Ой, зийшлиси господині,
Стали говорити:
“Треба буде нашу паню
Трохи насварити”.

Межи ними усіма
Одна мудра була,

Таке пані ісказала,
Шо паня зарула.

“Молока би-х ті не дала,
Би котюзі дала,
Ти хотіла панев бути –
Корову продала.

Ти хотіла панев бути,
Нічо не робити,
Та гадала, шо мут хлопці
Сир-масло носити”.

“Ліпше тому чоловіку,
Шо товче каміні,
Бо то з мене хлопці роб’ї
Ціле покаїні”.

Не йде паня додомочку,
А йде до роботи,
Відій, таки наша паня
Слаба на сухоти.

А точена берівочка,
Точена, точена,
Новій моді співаночка
Скінчена, скінчена.

ПРО НОВУ МОДУ

Послухайте, люди добрі,
Шо хочу казати,

Що тепер си вироб'єє,
Хочу заспівати.

Тепер ході дрібні гроші,
Недавні дуляри,
Коли-с були гуцулами,
А тепер – панами.

Коли-с були гуцулами
З чорними очима,
А тепер усі стеляги
З вузкими ґачима.

Вни не носі та й постоли,
Лиш дес черевики,
А купуют босоножки,
Шоби голі п'єти.

Вни купуют босоножки,
Шоби видко пальці,
Нігті, губи намалює
Та й біжит на танці.

А вна бере гребінь в руки,
Залижеси д'горі,
Так лиш добре з кукурудзив
Пужіти ворони.

Але ґазди з ґаздинями
Із цього сміютси,
Наші хлопці молоденькі
Дуже над цим б'ютьси.

Нашим хлопцям ек-би привіз
Цих стиляг машину,
То вни би їх розхапали,
Єк пси солонину.

Наші хлопці не слухають
Ні тата, ні мами,
Вни за тими си вбивають,
Шо із парфумами.

Наші дівки молоденькі
Не парфумуються,
Тому наші дівки довго
Та й не віддаються.

Наші вміють шити, прести,
Усеке робити,
А та паня лиш уміє
До кіна ходити.

“А я тобі не наймичка,
Не буду робити,
Якшо хочеш, чоловіче,
Можу залишити”.

А вна каже, шо грошева,
Шо вчительков робит,
Губи, нігті намалює,
Так ек дідько ходит.

Нігті, губи намалює,
Зробитси стиляга,

Та так ходит по дорозі,
Єк та баба-яга.

А стилиги теперішні –
Це вже друга зміна,
Зав'єже гуц на голові,
Та й голі коліна.

А ек вшиє спідничину
З метра кремташини,
Та ек іде по дорозі,
Путає машини.

Наші хлопці молоденькі
З карими очима,
Узели би із рогами,
Лиш коби з грошима.

А я згори на долину
Єблучко кочею,
Про стилигів теперішніх
Співанку кінчею.

Може, кому не вдалося,
Всіх перепрошею.

ОЙ, КОВАЛА ЗАЗУЛИЧКА

Ой, ковала зазуличка
На маковім цвіті,
Та ніхто так не бідує,
Єк бездітник в світі.

Він си борзо та старіє,
Бо він має чого,
Бо він робит та працює
Не знає на кого.

А він робит та працює,
Їму жель великий,
Він си в кождий кутик грене,
Єк той баран дикий.

Та він має доста сестрий,
Та й ше доста роду,
Бере в руки коновочки
Та й сам йде по воду.

А він має доста роду,
Та й ше доста сестрий,
Ніхто їму та не хоче
Водички принести.

На тім боці при потоці
Та щенітко виє,
Питаєси один другого,
Ци бездітник жиє.

Але газда із газдинев
У постели лежут,
Один відцив, другий відтів,
Мені си належит.

Один відци, другий відти,
Дают у суд знати,

Та най вйде комісія
Ґрунти розписати.

Та ой вйшла комісія
Із нового двору,
Утворили табелію,
Печетают комору.

Вни комору спечетали
Та й ші тогди хату,
Сусіди си збоку див'ї:
Дай же їму, кату.

Та вни хату спечетали,
Та й сіли на призбу,
А потому описали
Шонайпушу лижку.

А ви, люди, не сварітси,
Але помирітси,
Та виведіт комісію,
Ґрунтом поділітси.

А уни си не сварили,
Але си мирили,
Та вивели комісію,
Ґрунтом си ділили.

Та вивели комісію,
Ґрунтом си ділили,
Єк би були свої діти –
Так би не робили.

БЕРУ ВОДУ З-ПІДО БРОДУ

Беру воду з-під броду,
Вочи з-під обочі,
Та щєласи тіжка война
В штернадцітім році.

Та щєласи тежка война,
Ме довго тривати,
А ми підім в чужі краї
Свою кров пролляти.

А ми підім в чужі краї
Свою кров пролити,
Хоче москаль Петрунчика
Фердиманта вбити.

Хоче москаль Петрунчика
Фердиманта вбити,
Королівство видобрати,
Варшаву відбити.

Плачут діти фердиманські,
Плачут усі люди,
То шо з того, та шо з цього,
Тіжка война буде.

Ой, тікали дівки в ліси,
Сиділи лісами,
А ек настав холод, голод,
Прийшли 'д хаті сами.

Нема печі та у хаті,
В городі картошки,

Хоть умирай, хоть приставай
З москалями трошки.

Ой, пристала з москалями,
Дуже добре жила,
Не сіяла, не орала –
Нічо не робила.

Не сіяла, не орала –
Нічо не робила,
Пиля чаю до звичаю,
Біленька ходила.

Пила чаю до звичаю,
Хліб комісний їла,
Та лиш собі з москалями
В холоді сиділа.

Єк зачели москалики
Відцив утікати,
Та зачели приятельки
Сльозами вмивати.

Нема чаю до звичаю,
Хліба до обіду,
Але москаль у череві,
Бодай му на біду.

Сіло поті на вороті,
На вітер си здуло,
Та я би це не співала,
Єк би це не було.

ЧОЛОВІК БИ ЖІНКУ НЕ БИВ

Чоловік би жінку не бив,
Єк би не той, смичок,
Чоловік би жінку не бив,
Єк би не їзичок.

Чоловік би жінку не бив
Ніколи, ніколи,
Єк би уна говорила
До него поволи.

Чоловік би жінку не бив
Ні колом, ні буком,
Єк би вона говорила
До него не з фуком.

Чоловік би жінку не бив
Ніколи даремно,
Єк би вона говорила
До него приємно.

Чоловік би жінку не бив,
Здоров'я не тратив,
Єк би він си та нагадав,
Що він за ню платив.

Платив попам, платив дікам,
Жидам – за горівку.
Здогадайси, чоловіче,
Що-їс дав за жінку.

ТА ЄК СОБІ ЗАСПІВАЮ

Та ек собі заспіваю
В полі за горою –
Будеш, милий, банувати
До смерті за мною.

Та не будеш банувати
За мною, за мною,
Але будеш банувати
За роботов моєв.

Бо ні їла, ані пила,
Ні файно ходила,
Лише тільки слави тої,
Шо добре робила.

ТА Я ГАЮ НЕ РУБАЮ

Та я гаю не рубаю,
Гаєм си обтичу,
Великого закохання
Нікому не зичу.

З великого закохання
Ні слави, ні вжитку,
Чорним очкам спання нема,
Ніжкам – сопочинку.

Дала мене моя мамка
За високі гори,

Не дала ми більше віна,
Лишень одні бджоли.

А ті бджоли розлетілись
Лиш я си лишила,
Аби мені лиха доля
Голову сушила.

А йди-ко ти, леда бідо,
В Дунай утописи,
Та за мною молодую
Та й не волочиси.

А я піду, а я піду
В Дунай утоплюси,
А ти прийдеши води брати –
Я за тебе ймуси.

А ти прийдеши води брати
З двома коновками,
Я за тебе ухоплюси
Обома руками.

ТИ, СПІВАКУ-НЕБОРАКУ

Ти, співаку-небораку,
Навчивси співати,
Таки тебе до співанок
Породила мати.

Ти, співаку-небораку,
Ти співати вмієш,

Чого тогди не співаєш,
Коли зголоднієш?

А в співака ні сардака,
Ні тої сорочки,
Від неділі до неділі
Складав співаночки.

А співати – не писати,
Я співати вмію,
Я лиш тогди не співаю,
Коли зголоднію.

А співати – не писати,
Я співати годна,
Я лиш тогди не співаю,
Коли я голодна.

СКІЛЬКИ Є ВСІХ СПІВАНОЧОК

Скільки є всіх співаночок –
То все про милого,
Чому нема співаночок
За дедю рідного.

Скільки є всіх співаночок
Більше про миленьку,
Чого нема співаночок
Про маму рідненьку.

“Ой мамочко моя рідна,
Одну-єс ми мала,

Та й не раз їс ісажала:
Долі бес не мала.

Нема, мамко, нема, мамко,
Гіршої неволі,
Би я така молоденька
Ходила без долі.

Поки була в свої мамки,
Всі співанки знала,
А ек прийшла до свекрухи,
Всі позабувала.

Бо в свекрухи хліба трохи,
Роботи доволі,
І не треба, матусенько,
Гіршої неволі.

Ой, куда я вже ходила,
Не буду ходити,
Кого вірно так любила,
Не можна любити.

Ой, кого я люблю удень,
Того люблю вночі,
А кого я ненавиджу –
Ненавиді очі.

А кого я люблю, люблю,
За того ми дайте,
А кого я ненавиджу,
То не вспоминайте”.

ЦИ Я ТОБІ НЕ КАЗАЛА

Ци я тобі не казала,
Сараку Петрику,
Болит мене головочка
Від твого крику.

Болит мене головочка
Та й межи плечима,
Треба мені дохторика
З чорними очима.

Та не того дохторика,
Що він дохторує,
Але того дохторика,
Шо в личко цілює.

Та не того дохторика,
Що дохторство знає,
Але того дохторика,
Шо файно вбіймає.

А Я ХОЧУ УМИРАТИ

А я хочу умирати,
Хочу си дивити,
А шо буде мій чоловік
Без мене робити.

Та він пішов до сусіди,
Зачєв си голити:

“Ідіт, беріт тіло з хати,
Хочу си женити.

Ідіт, беріт тіло з хати,
Хочу си женити,
А ви, діти, вже великі,
Вже годні служити”.

“Ой, судома, чоловіче,
Судома, судома,
Поки я шє на лавици,
Най-ко діти дома”.

“А Бог би ті, жінко, побив,
Їка ти зрадлива,
А я гадав, шо ти вмерла,
А ти ші ожила”.

А Я ПІДУ В ЛІСОК ТРІСОК

А я піду в лісок трісок
Та й наберу прутя,
Не вір, дівко, легіневи,
Шо каже, озму тя.

Не вір, дівко, легіневи,
Єк лихій котюзі,
Бо він тебе так ізведе
При зеленім лузі.

А кутюжка єк укусит,
То найдутси ліки,

Легінь дівку ек споблічіт –
Неслава навіки.

Ой, неслава дедикови,
Неслава мамочці.
А ще гірше неславочка
Самій дівчиночці.

А СУБОТА – НЕ РОБОТА

А субота – не робота,
Неділя – не віра.
“Чом на тобі, легінику,
Сорочка не біла?”

“Ой, не біла, ой, не біла,
Нікому білити,
Мама стара, жінки нема,
Нікому золити.

Мама стара, жінки нема,
А сестри не маю,
Та поніс би до сусіди,
Та си устидаю.

Таку маю сусідочку,
Шо ек рідна мати,
Вна випере, витачеє,
Принесе до хати.

Вна випере, витачеє,
Принесе до хати,

Така файна сорочечка –
Лишень убирати.

Мама стара, жінки нема,
Комин заваливси,
Мені нічо не в голові,
Коби лиш напивси”.

А Я ЗГОРИ НА ДОЛИНУ

А я згори на долину
Поволеньки зийду,
Звари, любко, пирожета –
В вечер до ті прийду.

Звари, любко, пирожета,
Коби сир та масло.
Корито би роздобула,
Коби мука була.

Та поки я у сусіди –
Корита та й масла,
А поки я від сусіди, –
Ватеречка згасла.

Я СПІВАЮ, ГАЛАКАЮ

Я співаю, галакаю,
Ніби веселюси,
Тугу маю на серденьку
Лиш не признаюси.

Журо моя великая,
Від кого ті маю,
Ци від Бога, ци від людий –
Я сама не знаю.

Єкби знала, шо від Бога,
Бога би просила,
Єкби знала, шо від людий,
Службу би-х наймила.

ОЙ, ЇВОРІВ ФАЙНЕ СЕЛО

Ой, Їворів фayne село,
Лиш би у нім жити.
В Їворові такі дівки –
Всіх би їх любити.

Їворово – фayne село,
Бо вно при долині,
В Їворові такі дівки,
Єк цвіт на калині.

А я собі заспіваю,
Далеко ми чути,
Та за хлопці їворівські
Не можу забути.

Ой, по дуб'ю дрібне листі,
По дуб'ю, по дуб'ю,
Я про ріцкі легіники,
Їворівських люб'ю.

А по гаю дрібне листі,
По гаю, по гаю,
Я про ріцких легіників,
Їворівських маю.

А я собі заспіваю,
Далеко ми чути:
За наш звичай їворівський
Не можу забути.

Наші люди їворівські,
Всьо вміют робити,
Вни си вміют набувати,
Та й си веселити.

ОЙ, НА КУТИ ДОРІЖЕНЬКА

Ой, на Кути доріженька,
На Кути, на Кути,
Бувай, любко, здоровенька,
Бо я йду в рекрути.

Бувай, любко, здоровенька,
Бо я йду в рекрути,
Я не можу, файна любко,
За тебе забути.

Ци ви, пани, подуріли,
Ци ви си попили,
Що ви мого миленького
До війська узели.

Ми не пили горівочку,
Лиш мід солоденький,
Ми не знали, дівчинонько,
Що то твій миленький.

ОЙ, КОЛИС СИ ТА Й ЛЮБИЛИ

Ой, колис си та й любили
Багаті та й бідні,
А тепер си ненавиді
Вже сестрички рідні.

А калина біло цвіте,
А червоно родит.
Ніхто не знав й не ме знати,
Хто до мене ходит.

А курочка кодкодаче,
А когутик піє,
Кортит мене видознати,
Шо мій милий діє.

А мій милий-чорнобривий
Назад зачісавси,
Я не винна, шо не файний,
А він міні вдавси.

А я собі нагадаю,
Та й понагадую,
Єк то давно файно було,
А тепер бідую.

А напивси кум до кума,
А кума – до свахи,
Відів, буде ранна весна,
Бо співають птахи.

Відів, буде ранна весна,
Бо пташка співає,
Йка найменша галузина,
Вна си розвиває.

ЄК СОНЕЧКО ЗАХОДИЛО

Єк сонечко заходило,
Та стала залога,
Зробиласи в Гуцульщині
Велика тривога.

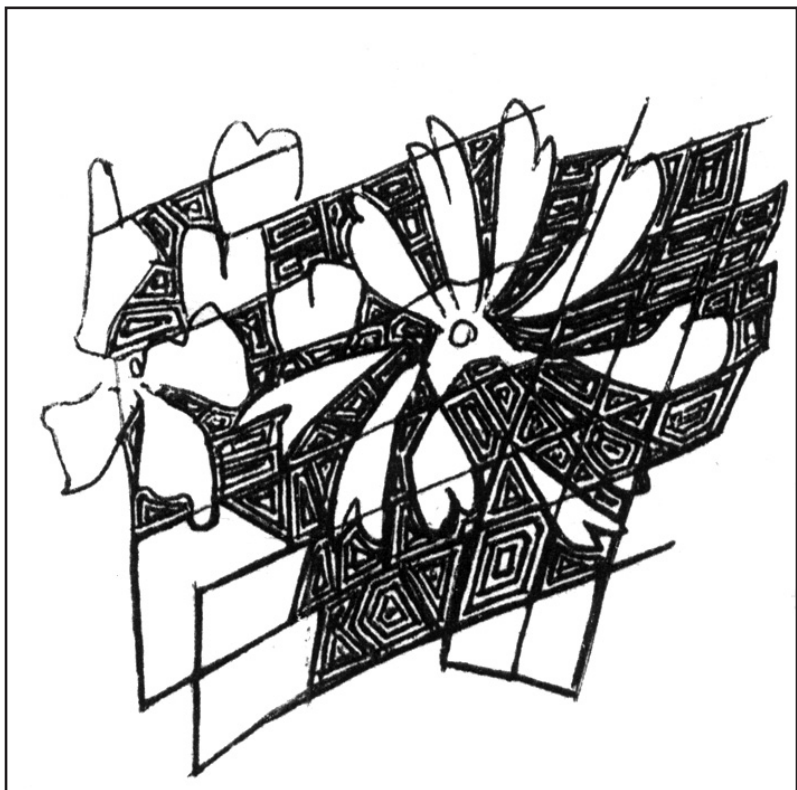
А вид горів файно, єсно,
Відій, мороз буде,
Уважуйте, добрі люди,
Відій, война буде.

А я війни не боюси,
Нараз ізберуси,
А ек седу на коника,
Людим уклонюси.

Ви прощийте, добрі люди,
Рідна мати, церков,
А Бог знає, а Бог знає,
Чи назад си верну.

Як рушила колієчка,
Рушила, рушила,
Не вдна мамка, молодичка
Тогди затужила.

Але старші заплакали,
Що діти лишили,
А молоді заплакали,
Що си не нажили.

*Співання
про Тузуньшину*

ПОСЛУХАЙТЕ, ЛЮДИ ДОБРІ

Послухайте, люди добрі,
Спочатку до краю,
Бо я нашій Гуцульщині
Заспівати знаю.

Гуцульщина невелика,
Та її розбили,
Три держави по світовій
Войні розділили.

Але чехам лишилося
Ціле Закарпаття,
А у Польщі – три повіти
По Східні Карпати.

Один повіт – то Косивський,
Другий – Надвірненський,
Третій повіт – то не цілий
Повіт Коломийський.

Ото наша Гуцульщина
З пишними верхами,
Зеленими царинками,
Буйними лісами.

Дуже файна Гуцульщина,
Послухайте, люди,
Добре собі подумайте,
Ци то правда буде.

А може, хто не повірит,
Я на то не вражу,
Та най вйде в наші гори,
Я їму покажу.

Та найкраще виходити
У Зелені света,
Тогди видко, шо у горах
Вся краса велика.

Бо не пусто Гуцульщина
Ці света світкує, –
Така всюди і скрізь зелень,
Шо усіх чарує.

Хочеш красу верхів знати,
Вийди в Кордоватий,
На Довбушів сідець сідай
Та й дивиси, брате.

Подивиси на ту гору,
Там орли літають,
Там вни сидє, виводіси,
Свої гнізда мають.

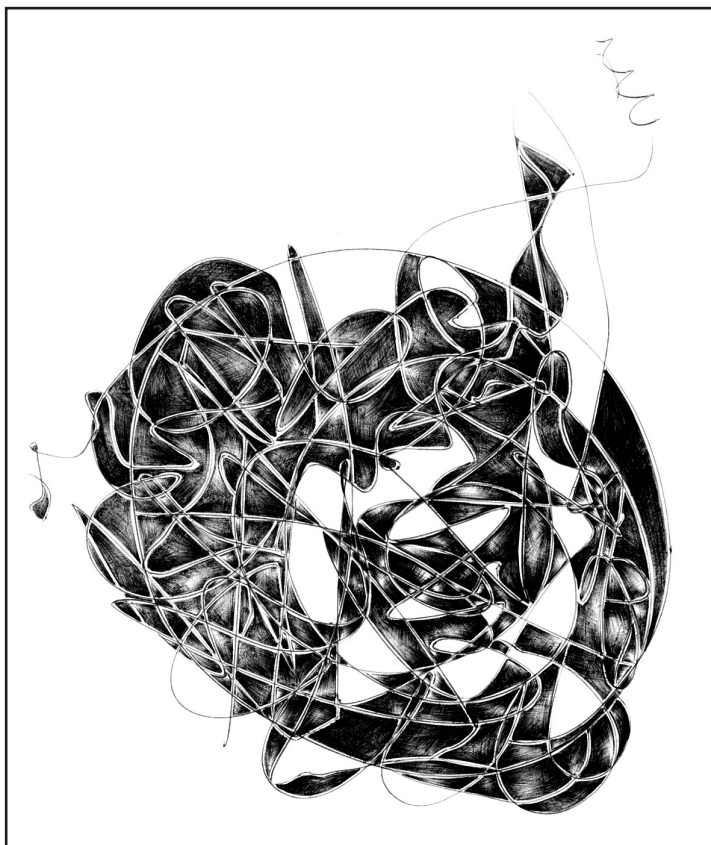
А може, ви та й не чули,
Шо то є за Шпиці –
А то, брате, такі скали,
Єк стовпи елиці.

Болит мене головочка,
На голову ляжу,
А я у цій співаночці
Вірну правду кажу.

ГУЦУЛЬЩИНО, РІДНИЙ КРАЮ

Послухайте, добрі люди,
Що маю казати,
Хочу нашу Гуцульщину
В піснях прославляти.

Гуцульщино, рідний краю,
Цвіти буйним квітом.
Тебе буду прославляти
Перед цілим світом.

Tanagu

ПРО ОЛЕЙЧУКОВІ ХЛОПЦІ

Ой, ковала зозулечка
В попа на ґаночку,
Послухайте, люде добрі,
Сумну новиночку.

А ек уна заковала,
Летіла на Кути,
Шоб такої новиночки
Ніколи не чути.

Ця си стала новиночка
У тім осьмім році,
Єк си марно розлучили
Олейчука хлопці.

А вни пишли на весіле,
Там си веселити,
Вни не знали, шо там мают
Вни біду пацити.

А вни пишли на весіле
Славайсу сказали,
Тогди пишли до комори
Та й колач іздали.

А ек пишли до комори
Та й колач іздали,
А їм ґазди до колача
Горівки додали.

Напилися горівочки
Та й пишли гуляти,
Не хотіли перед музик
Нікого пускати.

Один хлопець із Плоского,
Він крикнув довкола,
А Михайлик його пустив,
Не пустив Никола.

Ой, не того він не пустив,
Що хотів гуляти,
А взяв любку свою в данець,
Мусів ї слухати.

А знаєте, люде добрі,
Єк любка си має,
Що не один через любку
У глину лігає.

Николочок так гуляє,
Уваги не звертає,
Цимбалістий на лавици
Зубами кусає.

Цимбалістий єк це уздрів,
Не хотів це знати,
Скочив з лавки, запитавси:
Доки меш гуляти?

Та єк вни си ізсварили,
Та й си ізмотали,

Тогди їму кулаками
В голу надавали.

В Николочка дес був ножик,
Та й то відобрали,
Михась хотів боронити –
Михася тримали.

А ек ножик відобрали
Та й тогди пустили,
Николочок си осердив,
Шо їго набили.

Николочок си осердив,
Не знав, шо робити,
А тут їго хтос нарадив
Піти пушку взети.

Побіг 'д хаті, приніс пушку
Та й не забаривси,
Та став собі назад хати
Із злости втомивси.

Та став собі назад хати,
Зачев говорити:
“Тепер хочу це весіле
Всьо на смерть стрілети”.

А ек зачев Николочок
В весіле стрілети,
А Міхайлик вібіг з хати,
Зачев боронити.

А Михайлик вібіг з хати,
Зачев боронити:
“Та не стрілей ти у людий,
Влієш мене вбити.

Та не стрілей ти у людий,
Влієш мене вбити”.
Николочок був скажений,
Не міг говорити.

Николочок був скажений,
Не міг говорити,
Та звів пушку просто грудий
Та й зачев стрілети.

Та звів пушку просто грудий
Та й зачев стрілети,
Єк пострілив в Михайлочка,
Михась поваливси.

Єк пострілив в Михайлочка,
Михась поваливси:
“Ой братчику Николочку,
З тобов не прощевси.

А ми два си не сварили,
Та й ми си не били,
Та через це весілечко
Житє закінчили”.

Николочок си вбезсебив,
Не знав, шо робити,

Та й пустивси до народу
Взагалі стрілеті.

Стрілев вгору і в долину,
Трафив у людину,
Не багато він поранив –
Чуть не половину.

Не багато він поранив –
Чуть не половину,
А найдужче музиканта
Й молоду дівчену.

Головка 'го заболіла:
“Шо я тепер гину. –
І подумав: біжу 'д хаті
На одну годину”.

Прибіг 'д хаті Николочок,
Зачев говорити:
“Скажу, мамко, вам новину,
Мете голосити.

Ой, мете ви голосити
Та й мене плакати –
Я пострілив Міхайлочка,
Мут мене карати.

Ой, мут мене та карати,
Та й мут ми судити,
Я думаю з цього жілю
Завтра си стрілеті.

Я думаю з цього жілю
Завтра си стрілети,
А гадаю, моя мамко,
Мете мні прощети.

А думаю, моя мамко,
Мете мні прощети,
Хоть ші піду до Міхася
Та си подивити”.

Николочок такий блідий,
Єк мала дитина,
А він кучев під віконцем,
Захопила днина.

Ой, він кучев під віконцем,
Захопила днина,
А ек ішов із весіля,
Стрітила дівчина.

“Ой, куда ж ти, Николочку,
Так рано манджляєш,
Чому ти ші на весілю
Та й не набуваєш?”

“Ой, рад би я на весілю
Ші горівку пити,
Я пострілив в Міхайлочка –
Треба ’го лічити”.

Єк си стала новиночка,
Дали в Косів знати,

Шоби вийшла скоро поміч
Міхася забрати.

А Міхася на машину
Легонько вложили,
Кілько було поранених,
Тої днини взели.

Єк їхали до Косова,
Нідде не ставали,
А в Косові його на стів
Легонько поклали.

Санітарки молоденькі
Вид крови вмивали,
Кілько було докториків –
Всі си позбігали.

Дивилиси на Міхася,
Йкий Міхась смутненький,
Желували його дуже:
Хлопец молоденький.

Дохторики ізійшлиси,
Зачели казати:
“Мусимо ми до Міхася
Скоренько си брати”.

Єк си брали, прикладали
Та й не мали вхоти,
Вибирали йому з руки
Дрібненькії шроти.

А ек шроти вибирали,
Стали говорити:
“Не журиси, Міхайлочку,
З цього будеш жити”.

“А я собов не журюси –
Однако вмирати,
Лиш баную за братчіком,
Шо мут ’го карати.

Та й желую за братчіком,
Шо мут ’го судити,
Та лиш тяжко міні цей жель
Тут переносити”.

За братчіка Николочка
Він думку гадає,
Він не знає, шо ’го братчік
Дома спочиває.

Зарикали в Олейчука
Обі коровини.
Застріливси Николочок
Вже другої днини.

Єк стрілевси Николочок,
Луна лісом била,
Та й не одна дівчинонька
За ним голосила.

А найдужче голосила
Одна молодиця,

А ші дужче з желю того –
Рідненька сестриця.

Вна братчіка кривавого
Свого не пизнала,
Лиш пизнала по сорочці,
Шо вна вишивала.

ПРО ПЕТРУШЕВІ ХЛОПЦІ

Послухайте, люде добрі,
Шо хочу казати,
Та я хочу про Міхася
Співанку співати.

Послухайте, люде добрі,
Шо за новиночка –
То складена Міхасеви
Сумна співаночка.

А ті хлопці Петрушеві
Товаришували,
Вни ходили по забавах,
Пили та й гуляли.

Вни ходили по забавах,
Гуляли та й пили,
Та над дівков Юрининов
Вни си посварили.

А та дівка Юринина
Ивана любила,

З Міхасем си обизнала –
Ивана лишила.

Та Міхасько, та Иванко
Товаришували,
А вни один та другому
Правди не казали.

Зачев Міхась до Ивася
Стиха говорити:
“Та ходім-ко до Юрини
Та й сіна розбити.

А я піду у млиночок,
Буду в млині спати,
А ти прийдеш ізпізненька –
Ніхто не ме знати”.

Прийшов Иван ’д Міхасеви,
Постукав в млиночок:
“Єк ідемо розбивати,
Йдім через лісочок”.

Взев Міхасько штуц у руки,
Зачев говорити:
“Єк ідемо розбивати,
Треба поспішити”.

А вни війшли на Сокільський
В дев’ятій годині:
А берімси розбивати
Та сіно Юрині.

Міхась сіно розбиває,
Нічого не знає,
Він не знає, що від брата
Куля 'го чекає.

Виліз Міхась та на сіно,
А Иван дививси,
А із сіна спав на землю
Та й борзо схопивси.

А ек відти та си схопив,
Зачев говорити:
“Доста вже нам розбивати –
Будемо палити”.

А Иванко молоденький
Не хотів палити,
Міхась хотів з карабіна
Ивана забити.

Иван на це си спротивив
І борзо повірив,
Вирвав штуца від Міхася
Та й у него стрілив.

Та раз стрілив в головочку,
Другий раз у серце,
А Міхасько поваливси,
Єк тонке стебельце.

Він на сіно поваливси
Та й вже не говорить,

На другий день скоро рано
Дівчина виходит.

Єк узділа неживого,
Сумненько плакала:
“Та нема вже того хлопця,
Шо я ’го кохала”.

Та Гафія своїм братам
Отак говорила:
“Даймо знати та до Петра,
Шо Міхася вбили”.

Та ой Петро ни був дома,
А був у дорозі,
А Міхася доти вбили
В Юрини на стозі.

З високої полонинки
Хмари си зводили,
Дали знати шандарикам,
Шо Міхася вбили.

Ой та війшли шандарики,
Стали говорити:
“Цес господарь на цім сіні
Мав його забити”.

Звіялися вітри буйні,
Вломили калинку,
Та винесли на Сокільський
Смутну домовинку.

Вни Міхася файно вбрали,
Віночок ушили,
Та вни йому та до гробу
Все віно зложили.

Та віночок вони вшили,
Деревце убрали,
Та вни йому та до гробу
Все віно віддали.

Складав Иван перед людьми
Велику жалобу,
Та він його та сам убив
Та й відніс до гробу.

Перві браті його знесли
До самого гробу,
Та вни мали на серденьку
Велику жалобу.

Та ек Петро оце учув,
Рукі собі ломит:
“Йке си чудо в мене стало,
Най Господь боронит”.

Та ек Петро вздрів Міхася,
Зачев голосити:
“Міхайлочку, мій синочку,
Мав я ті женити.

Та ой мав я ті женити,
Невісточку брати,

А ти пішов на Сокільський
Своє жите дати”.

Єк зачели Михайлочка
До гробу спускати,
То став тато над гробочком
Сумненько плакати.

Летів голуб над лісочком
Та й сів над водицев,
Присипали Михайлочка
Сиреньков землицев.

А Іванка молодого
В кайдани сховали,
Та вни його в Соколівку
До признання взяли.

А єк його ісховали,
До Косова гнали,
А в Косові в криміналі
Йго змордували.

Сидит Іван в криміналі
Сам не знає доки,
В Коломиї засудили
Йму вісім років.

А єк його засудили,
Пани говорили,
Молодого Іваночка
До закладу взели.

А точена берівочка,
Точена, точена,
А уже си Міхаськови
Співанка скінчена.

Та хто цису співаночку
Ізложив, ізложив?
Та то Копчук та й Григорчук,
На світі би прожив.

Вни сиділи, вни сиділи,
Роботи не мали,
Та про гірських легіників
Співанки складали.

Та уни їх іскладали,
На папір писали,
Товаришям посилали,
Шоби заспівали.

ПРО ШТЕФАНА

Ци знаєте, люди добрі,
Єк нам си поводит,
А до чого наших людей
Горівка приводит.

Та п'ють люди горівочку,
Так си напивають,
Шварцивники з Буковини
Горівки додають.

А їм тото шварцивництво
Легко не приходить,
Коли темно, іде, віє,
А вни тогди ході.

Та збиравси шварцивничок
В далеку дорогу,
Та Бог знає, ци си верне
До свого роду.

Або ж імуть, або ж уб'ють,
Шо Бог дасть, то й буде,
Та за тоті шварцивники
Просіт Бога, люди.

Одні люди Бога просі,
Другі – проклинають,
Та за тото, шо в горівку
Води досипають.

Та кілько вни на почетку
Шпрітус продавали,
За границев була танця,
Вни заробок мали.

За границев коштувала
Два і половина,
Міг шварцивник заробити
Пів сотку на днину.

Лиш тоти так зароб'єли,
Шо коло границі,

Та не трохи си набрали
З прохожих дурниці.

Та збиравси Штефаночок
Та й на Буковину,
Лишив жінку молоденьку,
Маленьку дитину.

Та ек ішов Штефаночок,
Назад обертавси,
Та зачєв си будувати –
Недобудувавси.

Та ек ішов Штефаночок,
Душка 'му віщує,
Шо ек я си не поверну,
Хто це добудує.

Та ек ішов Штефаночок,
Дитинка зарула,
Та це їго доріженька
Послідненька була.

Та ек прийшов там до ґазди,
Де раз брав горівку,
Та не найшов ґазду дома,
Найшов саму жінку.

Та він з нею привітавси,
В неї запитавси:
“А де-бо й ваш та чоловік,
Тепер би ми здавси”.

Жінка сіла, подумала,
Зачела казати:
“Мій чоловік прийде завтра,
Мусите чікати”.

А він каже: “Ни чікаю,
Бо чесу ни маю,
Коби борше набрав марфи,
Назад си вертаю”.

Жінка каже: “Зачікайте,
Ви далекі люди,
Зачікайте мого ґазди
Та ліпше вам буде”.

Зближиласи та година,
Шо мав умирати,
Він там трошки та відпочев,
Зачев си збирати.

А ек прийшов до жидочка,
Горівки намірив,
Та не стало їму грошей,
Жидочок довірив.

Та намірив горівочки
Двадцять й одну квартиру,
Коби то я та перейшов
Погранишну варту.

Взев на плечі горівочку
Та й спішит до води:

Та, Господи, забороніт
Від злої пригоди.

Та, Господи, забороніт,
Світий понедівку,
Та коби я та переніс
На той бік горівку”.

А румуни поспішили,
В воду не пустили,
Тікав Штефан у ліщину,
Вни за ним стріляли.

Тікав Штефан у ліщину,
Румун за ним стрілив,
Куля його проминула –
Тот раз не застрілив.

Він перебіг та дорогу,
Забіг у лісочок,
А румуни, ек собаки,
За ним у слідочок.

А румуни, ек собаки,
За ним услідочок,
Та на руках, на колінках
Забіг під горбочок.

А він забіг під горбочок,
Так си дуже змучив,
Спустив руку долину –
Рупцак з плеч ізтрутив.

А він забіг під горбочок,
Так дуже втомивси,
Та із гори у долину
В ємку покотивси.

Каже румун до румуна:
“Ми тут тихо стіймо,
Прийде брати горівочку,
Ми його застрільмо”.

А дивитси Штефаночок,
Ци кого не видко:
“Пішов би я ухопити
Горівочку швидко”.

Однов ніжков поступивси,
Другов поцухнувси,
Румун йому показавси,
Він назад вернувси.

Однов ніжков поступивси,
А другов намірив,
Румун з свого карабіна
Просто в плечі стрілив.

А він стрілив просто в плечі,
Поцілив на почку,
Та вже лишив шварцувати
Штефан горівочку.

А єк того Штефаночка
Румуни убили,

Та горівку відховали,
Кров би собі пили.

Один румун также пішов,
А другий лишивси,
Та на муку Штефанову
Той румун дививси.

Та мучивси Штефаночок
Бірше ек годину,
Та він вибив головочков
У землиці єму.

Один румун таже пишов,
А другий лишивси,
Та їхали керманичі –
Він на фіру ймивси.

Та їхали керманичі,
Имивси на фіру,
Тогди з свого карабіна
Межи ними стрілив.

Та зачєли керманичі
На него сварити:
“Єк ти смієш та, румуне,
Межи нас стрілєти”.

“Та я, – каже, – та стрілею,
Бо я гірший чорта,
Я в лісочку, під горбочком,
Там застрілив хлопа”.

Та зачели керманичі
З него гудувати,
Пішов румун до петиту
Старшим мендувати.

Ішли люди буковинські
Й собі говорили:
“Чи ви чули, ек румуни
Досвіта стріляли.

Чи ви чули, ек румуни
Досвіта стріляли,
Вже, напевно, шварцивника
Икогос убили”.

А ек люди цисе вчули,
Одни другим казали,
Д’ нему люди буковинські
Дуже си збігали.

Д’ нему люди буковинські
Дуже си збігали,
А румуни до Штефанка
Людей не пускали.

Каже одна молодичка:
“Дивітси ви, люди,
Прийду блишше д’ Штефанови,
Шо Бог даст, то буде”.

Прийшла блишше, стала звишне,
Дуже заплакала,

Та й шовковов фустиночков
Груди накривала.

Румун її відкликає,
В неї си питає:
“Чи то тобі йка родина,
Чи ек його знаєш?”

“А то мені не родина,
Я його не знаю,
Я є тверда українка,
В серці Бога маю.

Гет від мене ти, скажений!
Шо маєш питати?
Мені можна своїй вірі
Груди накривати”.

Єк убили Штефаночка
Понад двадцять років,
Було тогди Штефанкови
Двадцять і сім років.

Єк убили Штефаночка
Двадцять осьмого року,
То перейшов д' Штефанкови
Поляк з цього боку.

Та перейшов д' Штефанкови,
Посмотрив за карок,
Та відобрав у Штефанка
Книжку та й дзиґарок.

Прийшов розказ від команди
Поховати в глину,
Тігли його на ломадзі
З гори у долину.

Петричівські таже люди
Йго поховали,
Та за душу Штефанкову
Нічьо не давали.

Та ек того Штефаночка
В глинку загібали,
Та й не роду з цього боку,
Та й не його мами.

Та ой що тот Штефаночок
Великого роду,
Та він пішов умирати
На той бік, за воду.

ПРО УПОРЯДНИКА

Шкрібляк Світлана Миколаївна народилася 3 травня 1980 року в с. Яворові Косівського району.

Після закінчення Яворівської загальноосвітньої школи з 1997 року навчалася в Чернівецькому національному університеті ім. Ю.Федьковича на філологічному факультеті. Із 2002 року працює в Яворівській школі.

Більшу частину співанок записала від своєї мами, Шкрібляк Василини Іванівни, а також від старожилів села. У зборі фольклорних матеріалів допомогли й учні школи.

ЗМІСТ

Жартівливі співанки	5
Парубоцькі співанки	29
Дівочі співанки	55
Співанки про кохання	78
Весільні співанки	112
Застільні співанки.....	142
Полонинські співанки	163
Соціальні співанки	171
Співанки про Гуцульщину	204
Балади.....	208

Бібліотека гуцульської школи

ЯВОРІВСЬКІ СПІВАНКИ

Упорядник ШКРІБЛЯК Світлана Миколаївна

За редакцією Аделі ГРИГОРУК

Літературний редактор

Аделя Григоруک

Художнє оформлення

Антонa Григорука

Комп'ютерний дизайн

Віталія Стефурака

“Писаний Камінь”

Косів

2011

Видрукувано в МП “Евріка”

Свідоцтво Держ. реєстру: серія ІФ, № 10

Івано-Франківська обл., м. Косів

вул. Незалежності, 28

тел-факс: 2-24-91

Підписано до друку 10.11.11. Формат 60x84\16. Папір офсетний.

Друк офсетний. Умов. друк. арк. 13,72. Обл.-вид. арк. 2,98.

Замовне 338.